

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune”.

Anul IX.

București, 1929.

No. 9—10

INAINTE IN UNIRE.

Uniunea noastră a avut privilegiul dela Dumnezeu să poată adună la Institutul Biblic din Diciosânmartin, pe toți lucrătorii săi. Cele două săptămâni trăite aci, în această atmosferă a Școlilor profeților, au avut darul să înțelegem mai profund răspunderile noastre, pentru un timp ca acesta.

În curând, va veni să cheme pe cei drepti la măreața serbare a încoronării Sale ca Rege al celor mântuiți.

Fratele Olson, care ne-a însoțit în aceste zile de studiu și rugăciune, în tovărășia fr. G. W. Schuberth și a sorei Plummer, a fraților Raft, Caviness și Rasmussen — trimite pe această

Frații lucrători și președinți de Conferințe la institutul de lucrători ținut la Diciosânmartin. În mijlocul lor fr. Caviness, fr. Raft, fr. Olson,, sora Plummer, fr. Hackman și fr. Rasmussen.

Venirea Domnului este mult mai aproape decât ne obișnuisem să credem. Timpul de har, în care putem găsi ertarea și împăcarea, prin Marele Preot—Isus Hristos—care în Sanctuarul ceresc, prezintă sângele Său ca preț de răscumpărare pentru oricine care vine la El—*timpul acesta, este pe sfârșite.*

cale, salutul său iubitor, tuturor Comunităților noastre prin rândurile de mai jos:

INAINTE IN UNIRE.

Din partea noastră trimitem călduroase salutări tuturor cititorilor acestor rânduri, iar prin ei, tuturor iubiților membri ai Comunită-

tilor noastre. Tuturor le spunem: Curaj, fraților! Lucrarea încredințată nouă este într'adevăr foarte mare, iar cercările și greutateile vieții pot fi multe; dar nici un moment inimile noastre să nu se slăbească. Domnul, ai cărui servi suntem, ni-a făgăduit, că El nu ne va părăsi și nu ne va lăsa. Deaceia să fim tari și să avem curaj.

Poporului Său din Diviziunea noastră Dumnezeu i-a încredințat o mare și importantă lucrare. Nouă ni este, adică încredințată răspunderea, de a duce ultima solje la mai bine de 180.000.000 locuitori, cari trăesc între granițele câmpului nostru.

Intr'o armată, succesul în mare măsură depinde de unitatea de acțiune. O armată mică, dar bine organizată, ai cărei ostași dau pe față cea mai deplină unitate în mișcări, poate ușor să învingă o armată cu mult mai mare, dar care este lipsită de ordine și de armonie în mișcările ei. Dacă unirea este atât de necesară pentru succes chiar în armatele lumii, ea este cu atât mai necesară în armata Domnului Hristos. Nu putem nădăjdui, să avem succes, dacă nu vom lucra cu toții în perfectă iubire și în deplină unire.

La deschiderea ședințelor primului Comitet al Diviziunii noastre, toți membrii prezenți ai aceluia Comitet ne-am legat înaintea lui Dumnezeu să stăm umăr la umăr și să lucrăm mână în mână. Cu toții am hotărât, ca deviza noastră să fie: „*Înainte în unire*“. Sperăm, că acest spirit de iubire frățească și de unire creștină să se dea pe față în toate instituțiile, în toate Conferințele și în toate Comunitățile noastre. Un astfel de spirit umplând inimile și conducând viețile fiecărui membru, va fi de mai mare valoare pentru viitorul și pentru creșterea lucrării noastre decât o mare cantitate de aur. Unirea va aduce putere, succes și

bucurie, atât în experiența noastră individuală, cât și în întreaga lucrare.

Bunul și iubitorul nostru Mântuitor, după terminarea Sfintei Cine, înainte de a părăsi camera aceea cu ucenicii Săi, S'a rugat din toată inima la Tatăl pentru ei și pentru toți cei cari vor crede prin cuvântul lor. Marea povară a inimii Sale în rugăciunea aceasta pentru dâșii eră, ca ei să fie una, după cum Fiul cu Tatăl sunt una, pentru ca astfel lumea să creadă, că Isus a fost trimis cu adevărat de către Tatăl. Domnul, care doriă atât de mult, să vadă inimile copiilor Săi legate în cea mai strânsă unire și iubire atunci, are și azi exact aceeaș dorință pentru scumpul Săi copii. Nu ar trebui atunci oare, iubiți frați și surori, ca noi din parte-ne să facem tot ce ni stă în putere, pentru ca dorința Domnului din acea rugăciune să se împlinească și cu noi astăzi? Nu a venit timpul oare, ca să dăm la o parte orice invidie, și ceartă sau discordie, pentru ca să ne ridicăm cu toții în strânsă unire, să terminăm lucrarea, pe care ni-a încredințat-o Dumnezeu?

Înainte, deci! Aceasta este porunca Domnului, care ne conduce la biruință. Sunați pe întreaga linie de luptă continuă înaintare în unire. Oricât de greă și de cruntă ar fi lupta, noi trebuie să mergem tot înainte. Nu este nici timpul, și nu este nici cazul, să dăm înapoi. Înainte, deci, fraților, înainte în unire, și în curând ne vom face intrarea triumfală pe porți în cetatea lui Dumnezeu.

Fie iubiți frați și surori, ca să prețuim aceste îndemnuri dela Dumnezeu, și să răspundem invitațiunei cereșii, care ne cheamă: „*Veniți la Mine, luați jugul Meu și învățați dela Mine, că Eu sunt blând și smerit, și veți afla repaus pentru sufletele voastre*“.

Comitetul Uniunii.

Raportul Conferinței Banat-Crișana asupra Conferinței anuale ce a avut loc dela 13-16 Iunie 1929 în Arad.

Dela 13—16 Iunie a. c. a avut loc în Arad conferința anuală din acest câmp. În zilele de 11—12 Iunie a. c. s'a ținut adunare cu frații lucrători și slujbași ai comunităților. Aceste adunări le-am ținut în localul comunității noastre din Arad, iar ședințele conferinței în sala „Căminul Industriașilor“ din Arad.

Approape toate comunitățile și grupele au fost reprezentate prin delegații respectivi, cum și alți membri în număr foarte mare cari au luat parte la conferință. Ne-am bucurat nes-

pus de mult prin faptul că am avut în mijlocul nostru pe frații: G. W. Schubert dela Conferința Generală, dela Diviziune pe fr. Olson, Președintele Diviziunii europene de Sud, dela Uniunea Română pe frații: Wall și Păunescu, și fr. P. Gaede directorul școlii misionare din Diciosânmartin. Adunările noastre au fost mult binecuvântate de Dumnezeu.

În ședințele administrative fr. Președinte al Conferinței, Casierul cum și Secretarul Departamentelor, și-au dat rapoartele referitor

la activitatea și progresul în sânul Conferinței până la data de 31 Decembrie 1928. Membrii conferinței au fost în total 1013. În sânul Conferinței au fost primite 7 comunități și grupe. În cei trei ani din urmă, numărul locurilor de rugăciune s'a sporit la 11 imobile, înainte în toată Conferința fiind numai două imobile. Cele mai multe din aceste imobile s'au clădit de către frați pe șocoteala lor proprie.

Pentru lucrările ședințelor administrative ale Conferinței, au fost denumite trei comitete: 1) Comitetul de Hotărâri; 2) Comitetul de Numiri; 3) Comitetul de Acreditări.

Comitetul de Numiri a propus și Conferința a ales cu unanimitate de voturi:

Președinte al Conferinței: P. H. Herman, Cassier P. Mucusan, Secretară Wilma Ferenti, Secretar al Departamentelor Albert Steinmaier, Șeful Colportorilor Taity Zigmond.

Comitetul Conferinței: P. H. Herman, Gh. Motorca, I. Gaspar, P. Mucusan, K. Wilwrth, L. Pinte, A. Suyok.

tărîre de mulțumire către Înalta Cărmuire și autoritățile locale; 4) Hotărîre pentru o nouă consacrare lui Dumnezeu; 5) Hotărîre pentru o mai mare credincioșie în sprijinirea lucrării lui Dumnezeu prin: daruri, zecimi, și activitate personală în lucrarea misionară. 6) Hotărîre pentru a se face o colecță specială, sau o subscriere pentru fondul local de educație și lucrarea misionară în Madagascar.

În Sabat, după o cuvântare spirituală a fratelui Olson, care ne-a arătat mărimea și importanța lucrării lui Dumnezeu, și partea îndatoririlor noastre față de această lucrare de evanghelizare, făcând un apel călduros către toți membri a se consacra pe ei înșiși lui Dumnezeu, cât și pe copiii lor, pentru lucrarea misionară de aci cât și din țările păgâne, și a da tinerilor o educație potrivită.

S'a strâns o colecță și s'a făcut subscrieri pentru fondul de educație, în vederea câmpului misionar din Madagascar. Suma totală a fost de 85.000 lei. Până la 31 Decembrie a. c.

Dela adunarea generală a Conferinței Banat, ținută în Arad.

Comitetul de Acreditări a propus și Conferința a acreditat pentru serviciul de predicare al Evangheliei ca *predicator*: P. H. Herman, Gh. Motorca, I. Gaspar, I. D. Rădulescu și C. Tolic. *Ajutori-Predicatori*: D. Roibescu; *Lucrători Biblici*: Cionca Filip, Ioan Duma, Al. Steinmaier, Z. Rad, P. Mucusan, Z. Taity; și un număr mare de colportori.

Comitetul de Hotărîri a propus următoarele hotărîri:

- 1) Hotărîre de mulțumire către Dumnezeu;
- 2) Hotărîre de mulțumire către frați; 3) Ho-

frații sunt rugați a achita banii aceștia la cassieria Conferinței.... Am prețuit foarte mult învățatura frumoasă primită dela frații: Schuberth și Olson.

Conferința s'a încheiat cu un frumos program al tineretului, care a avut loc Duminecă 16 Junie după amiază.

Dorim tuturor fraților sănătate și mari binecuvântări dela Dumnezeu, ca să ajute și să sprijinească această măreață lucrare în mod mai hotărît până la terminarea ei.

P. H. Herman.

Dela adunarea generală a Conferinței Transilvania ținută la Diciosânmartin.

SABATUL O BINECUVANTARE.

„Sabatul este o agrafă de aur, care unește pe Dumnezeu cu poporul Său”. „Chestiunea Sabatului va fi principalul obiect în marele conflict final, la care lumea întreagă va lua parte”. „Mult mai multă sfințenie este legată de Sabat decât dau pe față mulți din cei, ce spun că țin Sabatul”. Astfel se exprimă spiritul profetic în cartea „Mărturii”, la pag. 193, 194, vorbind despre reforma necesară.

Privilegiul oferit lucrătorilor din via Domnului în acest an, de a se fi putut aduna pentru rugăciune și studiu, în institutul nostru din Diciosânmartin, a avut darul să ne dea tuturor o mai clară vedere asupra însemnătății sfințitoare pe care ne-o oferă ziua „binecuvântată” și „sfințită”, chiar dela creațiune, în Paradis.

Concursul mișcător dat de sora Plumer, dela Conferința Generală, care timp de 28 de ani a stat neîntrerupt la îndrumarea acestei sfinte organizațiuni, a fost pentru lucrători, un prilej de creștere spre desăvârșirea dorită de Tatăl. Toți am înțeles mai adânc însemnătatea, pentru poporul lui Dumnezeu, a studiului zilnic al lecțiunilor întocmite cu atâta trudă, și cu atâtea rugăciuni sfințitoare! A trezi conștiința tuturor, pentru studiu, meditațiune și rugăciune la altarul familiar, impresurați de copiii dăruți nouă de Dumnezeu, a rămas pentru toți lucrătorii o obligațiune sfântă.

Darurile cari curg în casa Domnului sunt un prilej de binecuvântare pentru popoarele

păgâne cari zac în complet întuneric. Porunca dată nouă: „Mergeți și predicați Evanghelia la toate popoarele”, ar rămâne fără succes, dacă copiii lui Dumnezeu n’ar ținti să împresoare lumea cu vestea aducătoare de pace și mântuire.

Faceți scumpi frați ca misiunea și răspunderea voastră, să găsească sprijin în legătura zilnică cu Isus, și osteniți-vă a controla pe tablourile voastre fiecare nume, asigurându-vă că are materialul necesar oferit prin lecțiuni și că nu neglijează a aduce cu sine hrana spirituală lângă bucata de pâine pentru hrana trupească... în câmp, în călătorie, oriunde, căci Dumnezeu este pretutindeni. Faceți frați Diriginți, ca toți să simtă nevoia studiului zilnic, la care studiu să nu lipsească copiii pe cari vrem să-i luăm cu noi în cămările cerești. Faceți pe fiecare să înțeleagă, că *a da este mai fericit decât a lua* și că *Sabatul este un prilej de înalte și sfinte binecuvântări*, în raport cu „spiritul iubitor” cu care ne gândim, oferim și ne rugăm, pentru lumea păgână care ne împresoară.

A dezvoltă sentimentul milei și răspunderii în tineretul nostru, față de aceste popoare pierdute în negura deasă a idolatriei, să fie încă o țintă a Școlii de Sabat. Tineretul la studiu, la Școală, la lucru, pentru lumea pierdută aci la noi, și oriunde, până la marginile pământului. Binecuvântările lui Dumnezeu, nu vor lipsi pentru cei cari însetează după ele.

P. Păunescu.

Lucrarea Editurii noastre.

În cele următoare doresc să schițez lucrarea Editurilor noastre din întreaga lume, cât și a celei din România. Măreață este într'adevăr această operă și noi posedăm un mare privilegiu, putând lua parte la salvarea de suflete nu numai prin cuvânt, ci și prin răspândirea literaturii.

Sora White scrie: „Serioasa și solemnă solie de avertizare trebuie vestită în câmpurile cele mai grele, în orașele cele mai nelegiuite,

Biroul direcțiunii tehnice, fr. Th. Dresen.

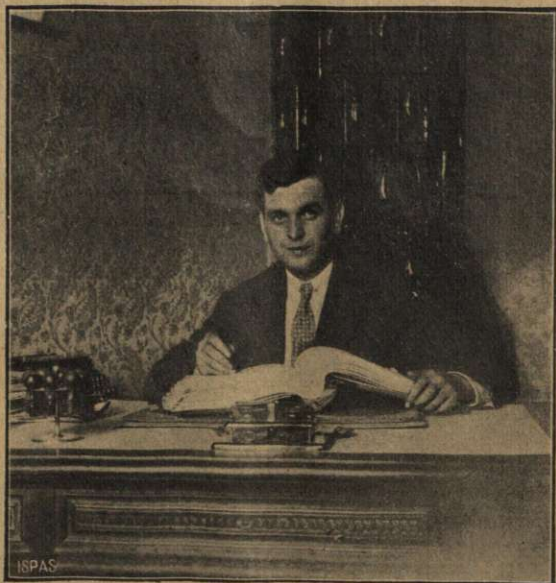
în fiecare loc, unde n'a răsărit încă lumina soliei întreite a Evangheliei": „*Slujitorii Evangheliei*", p. 20. Cum ar fi însă posibilă împlinirea acestei datorii, căci noi nu dispunem de lucrători și mijloace suficiente pentru a putea trimite în fiecare oraș și în toate localitățile câte un predicator, dacă Domnul, în iubirea Sa, nu ne-ar fi dat prețioase îndrumări prin serva Sa? Noi cetim: „Trebuie bărbați, cari se pot servi în mod avantajos de presă, pentruca adevărul să primească aripi și să pătrundă repede la toate popoarele și limbile". *Idem*, pp. 18. 19. Dumnezeu a hotărât deci să grăbească mersul soliei prin literatură, dându-i astfel aripi, ca ea să fie răspândită pe tot globul pământesc.

În Apocalips 14, 6 a văzut ucenicul iubit al lui Isus un înger, care *sbura* prin mijlocul cerului, pentru a vesti tuturor popoarelor de pe pământ Evanghelia cea veșnică. Această solie trebuie să înainteze, deci, cu iuțeală și să fie dusă în toată lumea. În ce chip minunat ne-a descoperit Domnul planul Său? El ne-a arătat, că în ultimul timp evenimentele se vor succeda cu mare grabă și deaceia trebuie să se răspândească și solia Sa în mod grabnic.

Solia avertizării însă n'ar putea fi dusă atât de repede unei lumi, sortite pieirii, dacă n'am putea tipări un număr atât de mare de scrieri și cărți cu ajutorul mașinilor rapide într'un timp relativ foarte scurt. Cu o sută de ani în urmă nu s'a putut tipări aproape într'o zi întreagă, cât se tipărește astăzi într'o oră, fără ca să mai amintim de mașinele rotative, cari pot furniza într'un singur minut sute de pagini mari de jurnal.

Domnul conduce într'adevăr lucrarea Sa în mod minunat. Din începuturi mici departamentul Editurii a devenit astăzi o lucrare mare, răspândită pe toată suprafața pământului.

Noi cetim despre lucrarea Editurii următoare: „La o adunare, care s'a ținut la Dorchester, Massachusetts în Noembrie 1848 am avut o vedenie despre vestirea soliei de sigilare, cât și despre datoria, pe care o au frații noștri de a publică prin tipărituri lumina primită. După ce a trecut viziunea, am spus soțului meu: „Eu am o solie pentru tine. Tu trebuie să începi a tipări o mică revistă și trebuie să o trimiți la oamenii din afară. Lasă să fie mai întâiu mică, însă cetind-o oamenii, ei îți vor trimite bani pentru continuarea tipăriturilor. Eu am văzut, că din acest mic în-

Lucrările Contabilității și Cassieriei.

ceput, se vor revărsa fluvii de lumină, cari se vor răspândi apoi peste lumea întreagă". „*Life sketches*", p. 125.

Biroul redacției.

Domnul a binecuvântat străduințele servilor Săi în chip minunat, căci noi cetim următoarele despre neînsemnatul început făcut de fr. White: „Intr’una din zilele lui Iulie mi-a adus soțul meu din Middletown 1.000 de exemplare din primul număr al acestei reviste (The present truth). În timp ce a fost culeasă revista, el făcea de mai multe ori drumul la Middletown de vreo 6 mile; însă în această zi el a împrumutat calul și căruța fr. Belden pentru a aduce revistele acasă. Prețioasele pagini au fost duse în casă și depozitate aici. Apoi am chemat câți-va, cari se interesau pentru ele, am îngenunchiat în jurul revistelor și, cu o inimă umilă și multe lacrimi, am rugat pe Domnul să trimeată binecuvântarea Sa asupra acestor soli tipăriți ai adevărului.

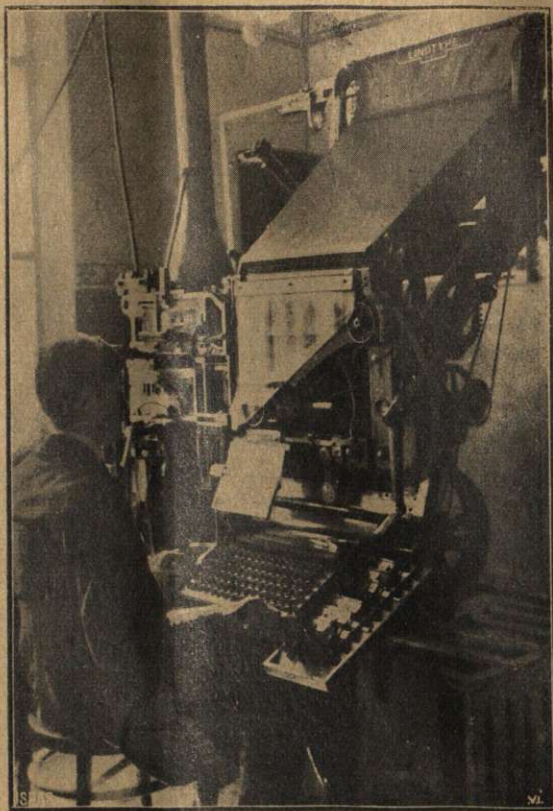
După ce am pregătit revistele și soțul meu a împachetat câteva exemplare adresându-le la toți acei, despre cari credea că ei le vor cefi, le-a pus într’un sac de bagaje și le-a dus pe jos la oficiul poștal din Middletown“. *Idem, p. 125.*

Zețăria.

Dacă ne închipuim că fr. J. White a compus manuscrisul său, lucrând în acelaș timp din greu și plăind cu banii câștigați de el primele lucrări de tipăritură, atunci putem înțelege cât de anevoioase au fost aceste începuturi și în ce spirit de sacrificiu au înțeles frații de atunci, să facă lucrarea Domnului. Să ne rugăm deci, ca Domnul să ne dea și nouă acelaș spirit de lepădare de sine.

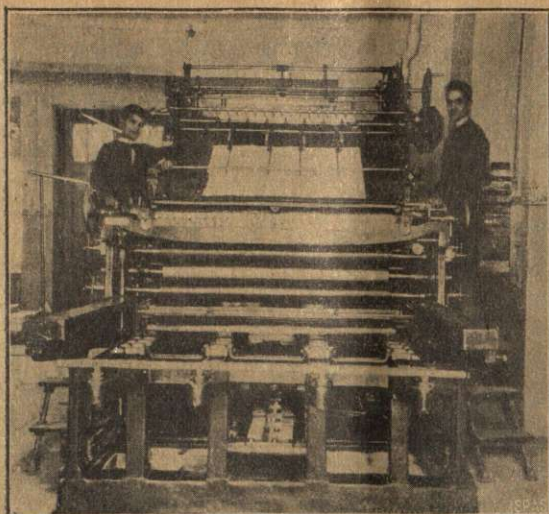
Aici urmează o mică comparațiune, cum a

Mașina de cules (Linotypul).

crescut lucrarea editorială din începuturi mici:

- 1850: 1 revistă, 1 limbă.
- 1852: 1 Casă de Editură, 5 angajați, 2 reviste, 1 limbă.
- 1880: 4 Case de Editură, 128 de angajați, 10 reviste, 7 limbi. (Totalul vânzărilor 6.720.000 lei.)
- 1910: 28 Case de Editură, 610 angajați, 126 reviste, 67 limbi. (Totalul vânzărilor 262.765.760 lei.)
- 1920: 45 Case de Editură, 1.125 angajați, 144 reviste, 99 limbi. (Totalul vânzărilor 954.739.320 lei.)
- 1927: 56 Case de Editură, 1.000 angajați, 200 reviste, 132 limbi. (Totalul vânzărilor 779.205.360 lei.)

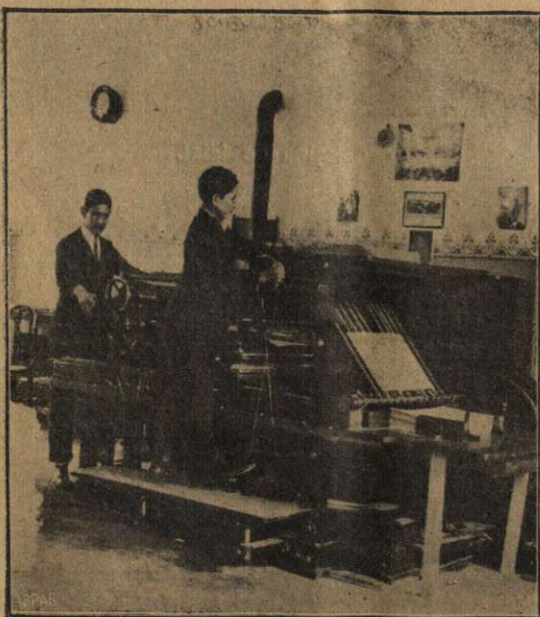

Mașina mare de tipar.

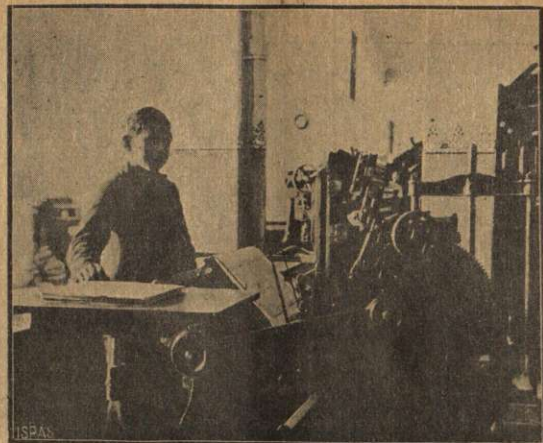
Cele 56 Case de Editură sunt repartizate astfel:

Europa	24
America de Nord	18
America de Sud	3
Africa	3
Asia	6
Australia	2

Neputând toți iubiiții noștri frați să ne viziteze Casa de Editură din București, presupunând însă, că ei ar dori să afle unele amănunte cu privire la mersul lucrărilor din această instituție, scriitorul acestor rânduri in-

Mașina pentru lucrările în culori.

Mașina pentru coperti

viță pe frați să-l însoțească cel puțin cu gândul la vizitarea frumoasei noastre Edituri.

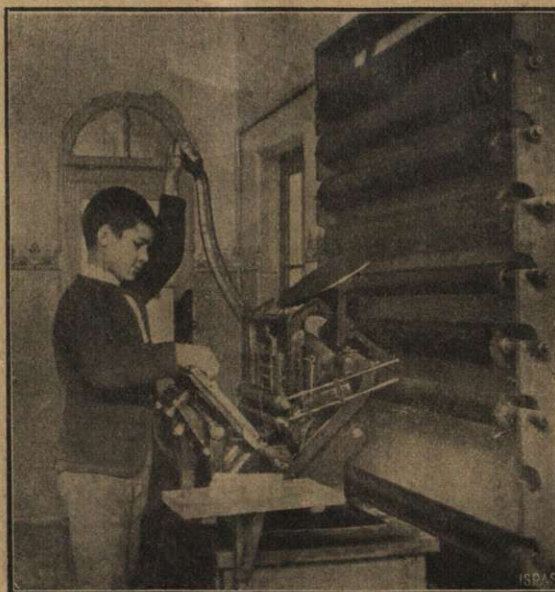
Instituțiunea noastră se împarte în două departamente principale:

Producțiunea și administrațiunea.

Prima se subîmparte în: 1. Redacțiã, 2. Zețãria, 3. Secțiã mașinelor, 4. Legãtoria, 5. Depozitul de hãrtie.

Departamentul al doilea cuprinde: 1. Depozitul principal și cel secundar, unde se păstrează toate cărțile, tractatele și celelalte scrieri, frumos împachetate, până la expedierea lor. 2. Expedițiã, unde se primesc și se efectuează comenzile. 3. Contabilitatea. 4. Casieria, 5. Secțiunea statisticã.

Mai jos urmează fazele prin care trece o revistã până să ajungã în mâna cetitorului:

Mașina pentru lucrãri mici.

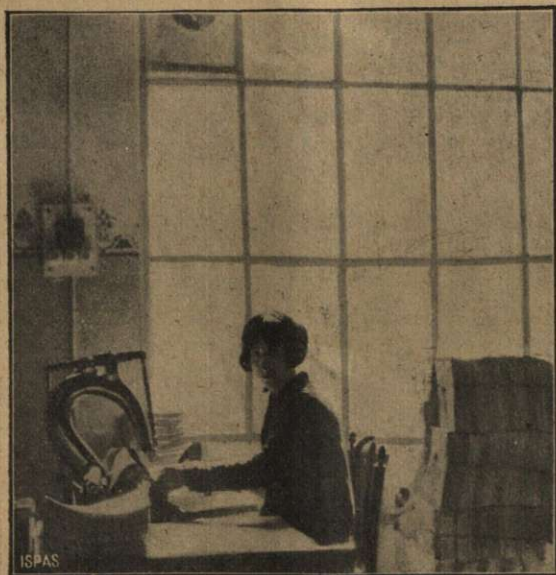

Fălțuitul revistelor și aranjarea lor.

Articolele scrise de frații noștri colaboratori sunt revăzute în Redacție și frații redactori aleg clișeele potrivite, alcătuind astfel manuscrisul revistei.

Acest manuscris se dă apoi la zețărie, unde avem o frumoasă și modernă mașină de cules (Linotype), cu care culesul se poate efectua foarte repede. Frații noștri zețari culeg cu această mașină 5—6000 de litere pe oră. După ce s'a cetit corectura în Redacție și s'au îndepărtat greșelile, zațul (adică cecece s'a cules) se paginează și se face din nou o corectură pentru a controla dacă n'au mai rămas greșeli.

După această corectură, paginile sunt gata

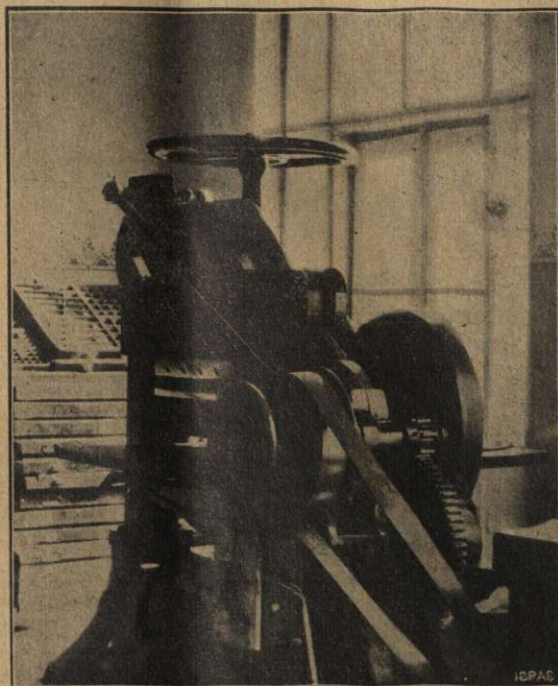

Coaserea revistelor.

pentru a merge la mașina de tipar. Aici se aranjează astfel paginile, încât să aibă urmașea potrivită când se fălțuesc mai târziu. Urmează apoi potrivirea zațului cât și a clișeeilor, în mașină, până ce s'a înlăturat orice neregularitate; și, după ce s'a adus hârtia necesară pentru întreaga ediție, fratele mașinist-tipograf poate să înceapă tipărirea revistei.

În tipografia noastră avem o mașină mare, în care intră 16 pagini de „Semnele Timpu-lui“ odată. Această mașină tipărește 1.000 până la 1.200 de reviste pe oră, hârtia mergând în mod automat prin mașină.

După tipărirea lor, revistele merg la legă-

Mașina de tăiat.

torie. Aici ele sunt fălțuite, cusute și în cele din urmă tăiate la margini.

Acuma revistele intră în depozit și de aici înainte continuă lucrarea departamentul expediției. Frații dela expediție au făcut în timpul acesta bonurile de livrare, le-au controlat și le-au trimis apoi spre efectuarea lor. Potrivit cu aceste bonuri se împachetează și se adresează scrierile comandate. Înainte de a fi trecute în registrul poștal, pachetele sunt încăodată controlate, apoi înregistrate și duse la poștă, de unde sunt expediate la toți iubiții noștri frați și prieteni.

De sigur că va interesa pe frații noștri să și cunoască vânzările Casei noastre de Editură. Mai jos urmează un sumar al vânzărilor din ultimii 9 ani:

Biroul expediției, secția ordonanțării bonurilor de livrare.

1920	Lei	102.782
1921	"	310.998
1922	"	2.114.176
1923	"	2.379.216
1924	"	2.675.571
1925	"	3.329.834
1926	"	4.530.179
1927	"	3.749.536
1928	"	5.905.550

Avem într'adevăr multe motive de a fi recunoscători Domnului pentru bogatele Sale binecuvântări, pe cari ni le-a dat prin Editura, Colportajul și Cercurile noastre Misionare. Această recunoștință nu o putem dovedi mai bine față de Domnul decât printr'o predare mai deplină și o lucrare misionară mai intensivă. El pune la dispoziția noastră mijloacele cele mai puternice și dacă le vom în-

Librăria și expediția pachetelor.

trebuință, consacrand toate puterile noastre în lucrarea Sa, atunci El va face lucruri și mai mari. Prin răspândirea literaturii noastre avem posibilitatea să conlucrăm cu Domnul la salvarea multor suflete. Să folosim deci această prețioasă ocazie și să ieșim împreună cu Domnul pentru a arunca sămânță cea bună, contribuind astfel la recolta cea bogată, ce Domnul o va strânge în curând.

Această frumoasă lucrare o fac credincioșii și harnicii noștri colportori în toată lumea și aici în România cu mult succes. Ei sunt înaintașii noștri curajoși și deaceea să nu uităm a aminti pe acești frați în rugăciunile noastre zilnice. Frații noștri au de luptat cu multe greutăți în lucrarea de colportaj, fiind deseori închiși și bătuiți, însă totuși lucrează cu un zel și o bucurie necurmată.

Dorința noastră este ca mulți frați și surori

Șefii colportorilor din Uniunea noastră.

tinere să se mai consacre pentru această ramură a lucrării, predând astfel toate puterile lor pe deplin Domnului.

București.

Th. Dresen.

„Tiparul este supremul și ultimul dar, prin care face Dumnezeu să progreseze lucrarea evanghelizării; el reprezintă cea din urmă flacără înainte de a se stinge lumea“.

Luther.

„Hristos are o carte deschisă în mâna Sa“.
„El o deschide și nimeni nu poate să-L împiedice. Aici se referă la invențiunea tiparului, care nu poate fi lăudată niciodată în deajuns. Aceasta a deschis cărțile și le deschide în toate părțile lumii. La acei, cari nu doresc să audă predicarea, vin cărți bune aducând cu sine roade alese“.

H. Bullinger.

Programul adunării misionare din Septembrie și Octombrie 1929.

Subiect: LA LUCRU.

Luna Septembrie și Octombrie au fost rânduite de Domnul, ca să participăm și noi cu poporul Său, la ducerea soliei prin frumoasa "Revistă de Toamnă". Fiecare are cercul său de vecini, prieteni și cunoscuți, și fiecăruia i se oferă acum de a lucra cu Domnul la salvarea altora. Revista de Toamnă s'a dovedit din an în an un prilej de binecuvântări pentru lucrul lui Dumnezeu. Școli pentru pregătirea tinerilor, Sanatorii și Dispensarii pentru alinarea suferințelor, Tipografii pentru grăbirea „încheierii lucrării”, toate aceste institute cari întrec numărul de 150, au fost rezultatul acestei sfinte lucrări cu Revista de Toamnă și literatura în general.

Noi, ca lucrători, am simțit mai mult ca oricând nevoia participării noastre la această lucrare; deaceea, am luat ca „țintă” 250 de reviste pentru fiecare lucrător. Suntem convingși, că toți frații noștri, se vor osteni să ne ajungă și să ne întreaacă. Mari binecuvântări și bogate experiențe vin pentru fiecare. Faceți, ca fiecare să ia partea sa de lucru, și îngrijiți, ca fiecare să o săvârșească la timp.

Notă: Diriginții vor face în fiecare Sabat, într'un sfert de oră, îndată după Școala de Sabat, înainte de a se încheia cu rugăciune, o mică dare de seamă asupra mersului lucrării cu Revista de Toamnă. Și ținta care se va expune în Comunitate, va fi preocuparea conducătorilor lucrării în fiecare Sabat, în această perioadă a campaniei. Insămânțarea trebuie făcută în ogor la timpul hotărît de Dumnezeu... și noi credem din toată inima, că misiunea noastră este să „Căutăm mai întâiu Impărăția lui Dumnezeu”. Deci, la lucrul potrivit pentru timpul nemerit.

Frații diriginți în legătură cu frații predicatori și lucrători, vor face ca orele misionare lunare să fie ocupate cu îndemnuri și organizări, pentru răspândirea Revistei de Toamnă,

făcându-și singuri cele mai bune programe, potrivite locului. O preă frumoasă Revistă, cu un conținut bogat ne stă în acest an la îndemână pentru salvarea concetățenilor noștri. Este cazul, ca frații diriginți să facă un mic rezumat despre conținutul fiecărui capitol, și părți mai interesante, să fie cetite în comun, în adunare, pentru ca frații noștri să știe să vorbească oamenilor despre știrile minunate pe cari Spiritul Sfânt, le lucrează în toată lumea, în aceste zile ale sfârșitului.

Dacă rugăciunile noastre se vor înălța călduros către Tatăl și dacă inimile noastre vor simți nevoia pocăinței, cred că Dumnezeu va binecuvânta ostenele fiecăruia și că această lucrare va fi pentru țara noastră o aleasă binecuvântare, pentru câștigarea de suflete și pentru atingerea țințelor misionare. Domnul vine curând: „*Încă puțin și cel ce vine, va veni și nu va zăbovi*”.

Comitetele vor îndruma, cum este mai potrivit locului, ca membrii să poată duce această revistă în mâinile prietenilor, cunoscuților și în special persoanelor cari pot oferi ceva mai mult pentru evanghelizarea lumii păgâne.

Dumineca se pot organiza grupe de tineri cari să ducă revista în satele vecine. Domnul vrea să facem o lucrare pentru El, pe care El vrea s'o sfințească dacă stăruim în rugăciune și facem planuri pe cari să le încredințăm Lui.

Să ne rugăm unii pentru alții în această campanie, ca Domnul să binecuvinteze pe fiecare ins în parte, ca să-și atingă ținta propusă și rog pe frați să roage pe Domnul și pentru mine care mi-am luat o țintă de 10.000 lei pentru a-i dobândi prin această revistă pentru casa Domnului. Domnul vrea să facă lucrări mari și El ne invită să îndrăznim. Vă invit în numele Domnului să îndrăzniți căci Domnul vrea să salveze încă multe suflete.

Secretarul Departamentului.

INVITAȚIE.

Ținem să aducem la cunoștința iubitorilor noștri frați din Conferința Muntenia-Vest, că *dela 12 la 15 Septembrie va avea loc adunarea generală a Conferinței noastre, la care vă invităm a lua parte într'un număr cât mai mare.*

Cu ocazia aceasta vom avea în mijlocul nostru, în afară de frații dela Uniune, și pe iubiiți frați: I. F. Huenergardt din partea Con-

ferinței Generale, și Dr. Nussbaum dela Diviziunea Europeană de Sud.

Deaceea vă invităm din nou, și în speranța a ne întâlni cât mai curând, vă zicem la revedere.

Amănuntele vi le vom face cunoscut la timp prin circulări.

Ioan Bauer.

Programul adunării „C. M. V.” din luna Septembrie 1929.

Săptămâna a doua.

Subiect: VIEAȚA PREDATA.

1. Deschidere cu cântare și rugăciune.
2. Cetearea textelor din Col. 2, 1—9 însoțite de câteva observațiuni.
3. Raportul.
4. Studiu biblic: O vieață predată și biruitoare.
5. Muzică instrumentală. — *Colectă pentru Camerun.*
6. Lectură: Crucea noastră.
7. Cuvântare: De ce să ne predăm vieața lui Hristos?
8. Intrebări și răspunsuri.
9. Cântarea și rugăciunea de încheiere.

Notă pentru Diriginte: Ideea conducătoare este: hotărîrea pentru Hristos cât și pentru serviciul Său. Dați-vă silința, pentru ca această adunare să aibă o influență asupra tuturor. Alegeți cântări, înălțătoare și referitoare la predare, și la sfârșitul adunării dați fiecăruia ocazie să se exprime personal. Rugați-vă pentru această oră și, făcând planurile, luați în considerare, ca aceasta să devină o oră de consacrare, în care să se hotărască fiecare a se predă pe deplin Domnului.

4. Studiu Biblic: *O vieață predată și biruitoare.*

Următoarele texte biblice sunt o bună temelie pentru această reflecțiune.

Indemnuri personale spre consacrare: Exod. 32, 29; 1 Cron. 29, 5; Prov. 23, 26; Rom. 12, 1; 2 Tim. 2, 21.

Exemple de consacrare: 2 Cron. 17, 16; Ps. 40, 8; Fapt. 6, 4; 2 Cor. 8, 5; Fil. 3, 8; Fapt. 13, 3.

Consacrare deplină: Num. 32, 12; 2 Regi 23; 3, 25; 2 Cron. 15, 15; Ps. 119, 69; 1 Tes. 5, 23.

A părăsi toate: Marcu 10, 28; Luca 5, 11, 28; 14, 33; 18, 29.

Biruința: Ps. 44, 7; Luca 10, 19; Rom. 8, 37; 1 Ioan 5, 4.

Cugetele următoare, luate în cea mai mare parte dintr'o broșură scrisă de sora White pentru tineret, ar trebui să formeze temelia acestei cuvântări.

„Domnul mi-a dat pentru tine o solie și nu numai pentru tine, ci și pentru alte suflete credincioase, cari sunt frământate de îndocală și frică cu privire la primirea lor la Domnul Isus Hristos. Cuvintele cari vrea să ți le adreseze sunt: „Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu“. Tu dorești să lauzi și să preamărești pe

Domnul și poți să faci aceasta, crezând făgăduințelor Sale. El vrea să faci experiențe prețioase și deaceea îți spune: „Liniștește-te și recunoaște, că Eu sunt Dumnezeu“. Tu ai avut un timp neliniștit, însă Isus îți zice: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă“. Merită ca noi să dăm toate pentru a simți iubirea lui Hristos în inimile noastre. Atunci ei vor fi veseli, fiindcă au privilegiul să se odihnească în brațele iubirii veșnice.

„Nu vorbi despre incapabilitatea și greșelile tale. Dacă vine desnădejdia peste tine, ridică-ți privirile spre Isus, amintindu-ți: El trăește și mijlocește pentru mine. Uitați toate lucrurile, cari se găsește înaintea voastră și credeți făgăduinței Sale: „Eu voi veni la voi“, și „voi rămâne la voi“.

„Dumnezeu așteaptă să dea binecuvântarea iertării, a uitării oricărui păcat și darul dreptății tuturor acelor, cari cred în iubirea Sa și primesc mântuirea, pe care ne-o oferă El. Hristos este gata să zică păcătosului pocăit: „Iată că îndepărtez dela tine nelegiuirea, și te îmbrac cu haine de sârbătoare“. Sângele lui Hristos vorbește pentru cei păcătoși. Sângele Său ne curăță de toate păcatele.

„N'ar trebui să fie greu să ne hotărîm a depune toate grijile și dificultățile noastre, după dorința Domnului, la picioarele Sale și a le lăsa acolo pentru totdeauna. Du-te la El și spune-I: „Doamne, povara mea este prea grea pentru mine, eu nu o pot duce. Vrei să o porți Tu în locul meu?“ Și El va răspunde: „Eu o voi lua. Cu iubire nesfârșită voi avea milă față de tine. Eu îți voi lua păcatele și-ți voi da pace. Eu te-am răscumpărat cu propriul Meu sânge. Tu ești al Meu. Voința ta slăbită o voi reconforta și te voi libera din nou de sdrobirea și remușcările tale sufletești din cauza păcatului“.

6. Lectură: *Crucea noastră.*

Există o poezie care poartă titlul: „Crucea schimbată“. În ea este vorba de o femeie nemulțumită cu vieața ei, crezând că crucea i-ar fi de sigur mai grea decât crucea celorlalți din jurul ei, și ea ar fi vrut să-și aleagă în locul proprii ei crucei o altă cruce. Ea a adormit și într'un vis a fost dusă într'un loc unde se aflau multe crucei; crucei de forme și mărimi diferite. Intre ele se află și o cruce mică, foarte frumoasă la privit, fiind împodobită cu pietre scumpe și cu aur. „O, pe aceasta o voi purta cu ușurință“, zicea ea. Pe urmă o luă, însă chipul ei slab tresări sub

povară. Pietrele cele scumpe și aurul erau foarte frumoase, însă ele erau prea grele pentru ea. Apoi a văzut o cruce foarte drăguță, a cărei formă sculptată era încinsă cu flori frumoase. Aceasta era cu siguranță o cruce pentru ea. O ridică, însă sub flori erau ghimpi ascuțiți, cari îi sgâriau pielea. Mergând mai departe, în cele din urmă ajunse la o cruce simplă, fără pietre scumpe, fără sculpturi, având numai câteva cuvinte pline de iubire ca inscripție. O luă pe aceasta, găsi-o ca cea mai bună dintre toate, fiindcă era foarte ușor de purtat. Și privind mai bine crucea, pe care cădeau razele ce veniau din cer, a recunoscut crucea ei proprie de mai înainte. Ea a regăsit-o cunoscând acum că este cea mai bună și cea mai ușoară dintre toate celelalte.

Dumnezeu știe cel mai bine pe care cruce putem să o purtăm. Noi nu știm cât de grele sunt crucile altora. Noi invidiem pe cineva care este bogat; aceasta este reprezentată prin crucea cea de aur, împodobită cu pietre scumpe, despre care însă nu știm, cât de grea este. Aici însă este altcineva, a cărui vieță pare a fi foarte frumoasă. El poartă o cruce încinsă cu flori. Inșă noi nu știm ce ghimpi ascuțiți sunt ascunși sub aceste flori. Dacă am putea încerca toate celelalte cruci, cari ne par a fi mai ușoare decât a noastră, am trebui să constatăm totuș că nici una nu se potrivește mai bine pentru noi decât aceea care ne aparține.

8. Intrebări și răspunsuri.

Intrebările, cari trebuie puse, și pentru răspunsul cărora să treacă un oarecare timp, sunt următoarele:

De ce să ne predăm vieța lui Hristos?

Cum putem să ne predăm lui Hristos?

Cum s'a predat Pavel Domnului Isus?

De ce este greșită o predare parțială?

Ce cere Hristos dela noi, dacă ne predăm Lui?

Care este câștigul nostru dacă ne predăm vieța lui Hristos?

Cum ne putem consacra pentru serviciul lui Hristos?

Ce împiedecă o vieță de biruință și din ce cauză?

Ce trebuie să biruim?

Cum putem câștiga biruința asupra inimilor noastre egoiste?

Săptămâna a patra.

Subiect: CREȘTEREA ÎN HRISTOS.

1. Deschidere cu cântare și rugăciune.
2. Raportul.

3. Cuvântarea Dirigintelui: „Creșterea în Hristos“.

4. Scurtă povestire: „Chipul Său în mine“.

5. Muzică instrumentală. — *Colecta pentru Camerun.*

6. Cuvântare: „Crești tu?“

7. Poezie (După alegere).

8. Câteva mărturisiri scurte.

9. Cântare și rugăciune de încheiere.

Notă pentru Diriginte: „Ci creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos“. 2 Petru 3, 18. Este un lucru firesc, ca tinerii să crească, nu numai corporal, ci și spiritual. Despre Isus stă scris, că El a crescut în înțelepciune, vârstă și har înaintea lui Dumnezeu și oamenilor. De câte ori suntem surprinși de dorința după ceva mai bun, ce îl găsim la mulți cu cari venim în atingere. Deseori, cel vorbăreț încearcă să ascundă tocmai sub vorbele sale cele multe o dorință, care nu-i dă pace, un ce nesatisfăcut, pe care nu și-l poate explica. El nu știe, că are nevoie de Isus în vieța sa. El este unica satisfacere pentru tineretul cel neliniștit și datorica noastră ca Diriginți ai Cercurilor Tinerimii este să ajutăm pe cei nehotărâți, a găsi drumul. După ce s'a terminat programul de mai sus, ar trebui să se dea tineretului ocazia, de a se exprima singur. Prin depunerea unei mărturisiri într'adevăr personală, ne întărim. Rugați pe unii dintre tinerii voștri, cari cresc în experiențe creștine, să povestească aceste experiențe spre lauda Domnului.

3. Cuvântarea Dirigintelui: „Creșterea în Hristos“.

„Schimbarea inimii, prin care devenim copiii lui Dumnezeu, este numită în Biblie naștere. Apoi ea este asemănată cu încolțirea seminței bune, care a fost semănată de către agricultor. Ca copii noi creșcuți, trebuie să crească și acei cari s'au întors la Hristos, la „înălțimea staturii plinătății lui Hristos“. Sau ca și sămânța cea bună care a fost semănată în pământ, astfel trebuie să crească și ei, aducând roade. Isaia zice: „Să fie numiți, terebinți ai neprihăririi“, „un sad al Domnului, ca să slujească spre slava Lui“. Astfel din vieța firească au fost luate exemple, pentru a putea înțelege mai bine tainele vieții spirituale.

„Nici înțelepciunea, nici arta omului nu poate să provoace vieța în cea mai mică ființă din natură; căci numai prin vieță, dată de însuș Dumnezeu, pot să trăească plantele și animalele. Astfel poate fi însămânțată și vieța spirituală în inima oamenilor numai prin vieța care pornește dela Dumnezeu. „Dacă un om nu se naște din nou“, el nu poate să ia parte la vieța, pe care Domnul Hristos a venit să o dea.

„Precum se întâmplă cu vieța așa este și cu creșterea. Dumnezeu lasă să se formeze

din mugure floarea și din floare fructul. Dumnezeu face prin puterea Sa ca sămânța să se desvolte, „întâiu un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic. Și profetul Osea zice despre Izrail că „el va înflori ca crinul“. Ei aveau să se hrănească cu grâu și aveau să facă flori ca via. Și Isus ne invită: „Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii depe câmp“. Florile și plantele nu cresc prin străduința sau voința lor proprie, ci primind ceea ce le-a dat Dumnezeu ca fiind necesar pentru viața lor. Copilul nu poate contribui prin propriile sale puteri cu nimic la creșterea sa. Tot așa de puțin ne putem însuși și noi prin străduințe și silințe proprii creșterea spirituală. Planta, copilul, crește luând din mediul lor înconjurător, ceea ce necesită viața lor — aer, lumina soarelui și hrana. Ceea ce înseamnă aceste daruri ale naturii pentru animal și plantă, aceasta este Hristos pentru cei ce se încred în El.

„După cum planta se îndreaptă spre soare, pentru ca razele lui luminoase să contribuie la desăvârșirea frumuseții și egalității ei, astfel să ne îndreptăm și noi către soarele dreptății, pentru ca lumina cerească să cadă asupra noastră și să facă și caracterul nostru să crească spre asemănarea lui Hristos.

„Isus învață aceleași lucruri zicând: „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă dela șine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine.... Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic“. Noi depindem tot atât de Hristos, pentru a duce o viață sfântă, ca și mlădița de viță, pentru a crește și a aduce roade.

„Predă-te lui Dumnezeu dimineată; aceasta să fie prima lucrare a ta. Rugăciunea ta să fie: „Fă-mă Tu, Doamne, pe deplin al Tău. Eu depun toate planurile mele la picioarele Tău. Intrebuințează-mă astăzi în serviciul Tău. Rămâi în mine și fă ca orice lucru, care-l voiui face, să fie făcut în Tine“. Acesta este un lucru, care trebuie făcut zilnic. În fiecare dimineată consacră-te Domnului pentru acea zi. Predă-ți Lui toate planurile, pentru a le executa sau a le părăsi, după cum va prevedea Domnul. Astfel zi după zi poți să-ți pui viața în mâinile lui Dumnezeu, și în felul acesta viața ta va fi transformată tot mai mult după viața lui Hristos“.

4. Scurtă povestire: „Chipul Său în mine“.

„Un pictor a fost învinuit pe nedrept și aruncat în temniță. I s'a dat voie să ia cu sine pensulele și vopselele, însă n'avea pânză. Intr'o zi întâlnind pe un om într'un coridor, l-a rugat să-i dea ceva pe care ar putea picta; omul a scos cu nepăsare din buzunarul său o

batistă veche și murdară, și aruncându-i-o a spus: „Vezi dacă poți să faci ceva cu ea“. Pictorul a început să picteze pe ea fața lui Isus. Tabloul pictat, a devenit mai târziu unul din cele mai renumite tablouri, reprezentând fața lui Isus. El a lucrat cu hărnicie și când a fost gata, l-a arătat aceluia om; acesta văzând minunata blândeță depe fața lui Hristos a rămas adânc mișcat și lacrimile au început să-i curgă din ochi fără să vrea. Dacă a putut să reprezinte un biet pictor iubirea duiosă a lui Isus pe o cârpă veche și murdară, astfel încât un om nepăsător să fie mișcat până la lacrimi la privirea tabloului, ce ar putea să facă Hristos cu viața mea, dacă I-aș da voie să lucreze în mine, pentru ca chipul Său să fie refăcut și în mine“.

6. Cuvântare: „Crești tu?“

Am cetit o frumoasă și mică poveste despre „nuiaua de măsură“. Povestea spune, că se coboară din timp în timp un înger al lui Dumnezeu, pentru a măsura creșterea spirituală a poporului Său. Toți trebuiau să se așeze după rând lângă această nuia misterioasă de măsură și în timp ce se făcea aceasta, s'a întâmplat ceva minunat. După măsura calității spirituale a celui măsurat, el sau crescuse sau descrescuse, lucru constatat comparând măsurarea făcută de către înger la ultima sa vizită.

„Au fost multe surprize. O membră, care era foarte activă în lucrarea misionară a comunității și despre care fiecare credea, că măsura ei va ieși foarte bine, a descrescut într'atăta încât aproape nu se mai vedea. Însă bătrânul Jerry, cârpaciul, care se făcea mai mic decât era, și de care nu-și aducea nimeni aminte, dacă nu trebuia să facă câteva reparațiuni, a început să strălucească prin lumina aruncată de acea nuia misterioasă asupra sa, și urâciunea sa părea că-l părăsește, statura sa crescând mai mult decât la oricare altul.

„Acesta este numai o poveste, însă dacă ea ar fi adevărată, aș vrea să știu, cum ar șta cu noi, dacă ar veni acest înger cu nuiaua sa, pentru a ne măsura astăzi. Cresc eu în har sau nu? Cresc eu în privința spirituală sau nu? Eu nu pot să aud și nici nu pot să văd dacă cresc sau nu. Însă trebuie să existe o dovadă, că viața lui Hristos se desvoltă tot mai mult în sufletul meu.

„Noi am putea alege câteva roade ale spiritului, cari sunt amintite de către Pavel în epistola sa către Galateni, sau de către Petru; însă eu am ales pentru meditația noastră de astăzi patru lucruri. Am fost foarte atent la alegerea acestor lucruri-ca și cum aș fi pus măsura-pentru ca să nu se ivească o părere greșită. Deseori ne credem mai buni decât

suntem în adevăr; însă aceste patru lucruri ne vor conduce la o concluzie sigură cu privire la creșterea noastră spirituală.

1. Mai întâiu, câtă satisfacere și bucurie îți procură studiul Cuvântului lui Dumnezeu, aprofundându-te în el? Ai învățat tu într'adevăr, să iubești pe Isus? Noi ne gândim cu plăcere la acei pe cari îi iubim, și nu ne place să trăim despărțiți de ei. Dacă-L iubim într'adevăr pe Isus, n'am întrebă noi atunci mereu, înainte de a ne duce undevă sau de a ne dedă la o desfătare: „Pot să iau pe Isus cu mine?“ O tânără doamnă purtă un medalion, în care nu dădea voie nimănui să privească. Însă într'o zi îmbolnăvinduse, una dintre cele mai intime prietene ale ei a deschis sfânta podoabă și a găsit următoarele cuvinte: „Pe Acel, pe care nu L-am văzut, pe El îl iubesc“. Întreaga viața sa ea s'a gândit la El și numai este nevoie să amintesc, cât de mult s'a asemănat cu El. Acum abia au priceput prietenele ei taina amabilității sale.

2. O altă dovadă a creșterii în har este o mai adâncă cunoștință, cât de urit este fiecare păcat, simțind și o oroare corespunzătoare mai mare. Eu cred, că Pavel a crescut în acest har. Puțin timp înaintea morții sale el s'a numit cel dintâiu dintre păcătoși. Prin aceasta nu vrea să zică, că el ar fi un păcătos

mai mare decât în timpul convertirii sale, sau când a fost încă un hulitor. Nu nicidecum; însă acuma, după ce cunoscuse atâtea despre Dumnezeu, un păcat mai mic i-a cauzat o durere mult mai mare decât mai înainte păcatele cele mari.

3. Dovada a treia a creșterii în har este o capacitate mai mare de a deosebi dreptul de nedrept, Cât de minunate și de necesare sunt simțurile, și până la ce grad de exactitudine pot fi ele educate.

4. Și a patra dovadă este biruința asupra păcatului. Potrivit cu cunoștința pe care o posedăm, ne este posibil să ne abținem dela toate păcatele conștiente, nu de a cădea în ispită, ci de căderea în ispită. Sigur că nu putem să apreciem, dacă poate afirmă cineva cu drept cuvânt, că el se poate abține mereu și neîntrerupt de toate păcatele, însă este de bună seamă drept, dacă ne îndreptăm toți către această țintă. Dacă nu vom obține biruința asupra vechilor păcate, atunci nu vom putea înaintă. Dacă vom continua, să creștem în fiecare zi, atunci ne va fi și biruința mai ușoară. Noi putem birui în toate privințele, și față de omul care crește mereu în Hristos, isпита își pierde puterea. Creștem noi ca tineret?

Programul adunării „C. M. V.“ din luna Octombrie 1929.

Săptămâna a doua.

Subiect: CUM PUTEM INVINGE ISPITA.

1. Deschidere cu cântare și rugăciune.
2. Raportul.
3. Studiu: Hristos și ispititorul.
4. Recitare.
5. Studiu biblic: Scutul nostru.
6. Lectură: Evitați ispita.
7. Muzică instrumentală — Colecta pentru Camerun.
8. Câteva mărturisiri scurte.
9. Cântarea și rugăciunea de încheiere.

Notă pentru Diriginte: Această adunare trebuie să fie un izvor de încurajare pentru toți membrii cercului, cât și pentru vizitatori. Foarte puțini tineri cunosc natura și puterea adevărată a ispitei. Este imposibil a trăi o viață biruitoare fără o apreciere clară și lămurită a acestui subiect important.

3. Meditare: *Hristos și ispititorul.*

1. Obârșia ispitei: Gen. 3, 1; Iac. 1, 14; 1 Tes. 3, 5; 1 Tim. 6, 9.

2. Isus Hristos a rezistat ispititorului cu scutul:

a) Cuvântului lui Dumnezeu: Mat. 4, 1—11.

b) Rugăciunii: Marc. 14, 32—41; Luc. 22, 44.

3. Cum vom fi eliberați: 1 Cor. 10, 12, 13; 2 Cor. 2, 14.

„Una din cele mai de temute însușiri ale ispitei este puterea ei crescândă. Fiecare faptă repetată mărește puterea ei și micșorează rezistența. Ea amintește revărsarea apelor, — unde și-a făcut loc o picătură, urmează și un fluviu. Acel care se supune ispitei se supune legii atracțiunii corpurilor către pământ“.

„Hristos a venit în această lume și a trăit potrivit Legii lui Dumnezeu, pentru ca omul să poată obține o desăvârșită stăpânire a porrilor sale firești, cari corup sufletul său. Ca Medic al sufletului și al corpului El a învins cerințele dușmănoase. El a înzestrat pe om cu toate facultățile necesare de a-și câștiga un caracter desăvârșit“.

Tigrul îmblânzit.

„Se povestește că un om și-ar fi procurat un tigru tânăr pentru a-l îmblânzi și a face din el un tovarăș ales. Acesta a umblat în casă ca o pisică mică, arătându-se blând și draguț. Mult timp pareă că firea sa sălbatecă și sângeroasă ar fi dispărut, el eră pașnic și inofensiv. Însă într'o zi jucându-se cu favoritul său, din nefericire mâna stăpânului, a fost sgâriată și animalul cel îmblânzit a mirosit sângele.

Acest miros a redeșteptat natura sa adormită și dintr'o săritură el s'a aruncat asupra stăpânului său pentru a-l sfâșia.

„La fel este și cu pasiunile, păcatele și poftele omului cel vechiu, chiar dacă sunt stăpânite rămân totuși în inimă. Ele se culcă încă cu viclenie înaintea porții așteptând un moment de neatențiune pentru a se ridica în toată sălbătăcimea lor. Nu este înțelept de a alege un tânăr tigru ca animal favorit precum nici nu este bine de a răsfăța păcate mici“.

5. Studiul biblic: *Scutul nostru împotriva ispitei.*

1. Credința: 1 Ioan 5, 4; Iac. 1, 6.
2. Rugăciunea: Mat. 26, 41.
3. Stăpânirea de sine: Prov. 1, 10; Rom. 6, 12; Iac. 3, 2.
4. Curățenia și hotărârea: Gen. 39, 9; Dan. 1, 8.
5. Practicarea binelui: Rom. 12, 21.
6. Consacrarea: Ps. 127, 1.

Vasul cu ulei.

Un om a întrebat pe un rege oriental de mijlocul spre a evita ispitele. Regele i-a prescris să poarte prin străzile orașului un vas cu ulei, plin absolut până sus, fără a vărsa din el o singură picătură; și aceasta sub pedeapsă de moarte. Doi călăi cu sabia în mână aveau să-l urmeze gata de a executa sentința. Eră tocmai o zi de târg; cu toate acestea omul nostru a trecut prin mulțime și s'a reîntors la palat fără a fi vărsat o singură picătură de ulei. „Ai observat pe cineva, trecând prin oraș?“ a întrebat regele. „O nu majestate! Eu nu m'am gândit decât la ulei și nu m'am uitat la nimeni“.—„Acuma știi cum trebuie să fugi de ispită?! Indreaptă-ți privirile tot spre Dumnezeu tot așa de hotărît precum ai făcut și cu uleiul, și păcatul nu te va mai ispiti“.

6. Lectură: *Evitați ispita.*

„Intr'o grădină zoologică un om nedându-și seama de primejdie, a apucat un șarpe de gât, întinzându-l mândru tovarășilor săi. El credea că este pe deplin stăpân pe el. Șarpele însă a început să se încolăcească în jurul brațului său, apoi să-l strângă tot mai mult până când omul în durerea desneajedei sale a fost obligat să-i dea drumul. Șarpele s'a întors acum pe neașteptate și l-a mușcat. După câteva clipe imprudentul om n'a mai fost în viață.“

„El se credea destul de tare pentru a se juca cu animalul cel periculos, aruncându-l apoi departe de el când va fi obosit de jocul său. Mulți cred că ar fi destul de tari pentru a se juca cu ispite de tot felul. Inșă ei observă mai curând sau mai târziu că au devenit robii

lor. „Vegheați și vă rugați“, zice Isus, „pentru ca să nu cădeți în ispită“. Trebuie să ne păzim mai ales de a cădea în prima ispită“.

Fugiți de cel rău.

Marele elector, fiind încă prinț, a petrecut odată în câmpul din Breda. Aici tânărul prinț s'a lăsat atras de o vieță destrăbălată și desfrănată. Văzând că nu poate să reziste curentului, cutoatecă avea cele mai bune hotăriri, el a luat rămas bun, a încălecat la miezul nopții și a fugit. Vărul său, prințul de Orange, la care s'a refugiat, i-a spus cu drept cuvânt: „Se pot aștepta lucruri mari dela acel care se învinge pe sine“. Acesta a fost un fapt hotărît, un moment decisiv. Tânărul prinț a știut să reziste ispitelor, însă a fost mai anevoios de a suportă batjocura ce avea să urmeze numai-decât. O fugă repede a fost deci singurul mijloc care l-a putut salva. Dacă ar fi rămas în câmp, el ar fi putut să discute cu acei care aveau tot interesul să-l seducă, și poate că ar fi făcut vreo concesione; atunci însă el ar fi fost pierdut!

La fel sunt pierduți toți aceia cari nu rup pentru totdeauna și într'un mod hotărît cu păcatul, oricare ar fi el.

Arabul și cămila.

Eră iarnă! Un arab ședeă în cortul său. Deodată vine o cămilă. „Imi permiti“, a zis ea, „ca să-mi bag vârful botului sub cortul tău, unde este așa de bine, pentru a mă încălzi; căci afară este așa de frig!“

„Îți dau voce cu plăcere“, a zis arabul care n'a văzut nici un inconvenient în acest fapt.

Incurajat de acest prim succes, cămila a început din nou: „Imi dai voce, zicea ea de data aceasta, să-mi bag capul?“

„Numai capul!“ A răspuns fiul lui Ismail, care a început să se neliniștească din cauza cămilei.

Pe deplin fericit de a fi reușit și a doua oară, animalul șiret și isteț a cerut acum permisiunea de a băgă și cele două picioare de dinainte: „Ele sunt așa aproape de cap“, pretindea ea.

„Numai picioarele tale dinainte, iar alteeva nimic!“ zise arabul speriat de cerințele cămilei. Puțin mai târziu ea a obținut permisiunea de a intra în întregime, spre marea spaimă a proprietarului.

Să luăm deci bine seama la primul pas? Panta este alunecoasă, Satana este viclean.

Puterea Cuvântului lui Dumnezeu.

„Satana se teme foarte mult de Biblie. Este suficient a cită câteva pasage din Cartea Sfântă, pentru a-i închide gura. Când a ispitit pe Isus în pustiu, El l-a pus pe fugă în felul acesta și noi îl putem respinge într'un mod

asemănător. În insula Java crește un arbore a cărui frunze conțin o otrăvă puternică pentru reptilele veninoase și mai ales pentru șerpi. Trecând printr-o pădure, un călător a auzit deodată deasupra sa un strigăt de spaimă al unei pasări. Căutând să descopere cauza acestei emoțiuni, observă că un șarpe se cățără dealungul arborelui, având ca țintă cuibul unde se odihneau puii pasărei. Imediat ce s'a oprit călătorul pentru a observa ce se va întâmpla, șarpele a stat și el pe loc. Pasărea a încetat deodată cu strigătele sale, a sburat în altă parte, apoi s'a reîntors, purtând în ciocul ei o frunză lată cu care a acoperit cuibul. Șarpele a ajuns aproape de tot de prada sa. Însă în clipa când și-a deschis gura ca să o înghită, a observat frunza protectoare, și des-gustătorul animal s'a dat jos la pământ, ca și cum l-ar fi înșușcat cineva, îndepărtându-se în ierburile înalte. Și totuși acest șarpe nu s'a temut atât de mult de frunza acestui copac, cum se teme Satana de rugăciunea și Cuvântul lui Dumnezeu. El este numai atunci puternic, dacă îi cedezi. Aduceți-vă aminte că el este numai un mișel și că cel mai tânăr creștin poate să-i astupe gura, dacă știe să-i reziste într'un mod cuvenit.

Săptămâna a patra.

Subiect: „ONOREAZA PE TATAL TAU ȘI PE MAMA TA“.

1. Cântarea și rugăciunea de deschidere.
2. Raportul.
3. Meditarea asupra poruncii a cincea.
4. Cuvântare: Mama mea.
5. Recitare.
6. Cuvântare: Tatăl meu.
7. Lectură: Spicuri.
8. Cuvântare: Ce este un cămin creștin?
9. Muzică instrumentală — Colecta pentru Camerun.
10. Mărturisiri personale cu privire la subiect.
11. Cântare și rugăciune de încheiere.

Notă pentru Diriginte: Este bine să ne oprim câteodată în alergarea noastră grăbită spre succes, să uităm pentru un timp întreprinderile și distracțiile noastre, pentru a ne gândi numai la frumusețile căminului. Am ascultat noi totdeauna de porunca a cincea? Sau am luat-o în ușor? Dumnezeu atotputernic cunoaște prea bine legăturile căminului, ca și datorile cari le avem față de părinți. Acest program e destinat a ne lua mai mult timp spre a ne cunoaște mai bine pe noi înșine și să ne îndreptăm pentru viitor, ca să nu mai avem nimic de regretat în această privință.

Dirigintele sau un alt membru ar putea să țină o scurtă cuvântare despre onoarea ce o datorăm părinților, despre modul de a o manifesta și despre

însemnătatea cuvântului „a onoră“, așa cum este întrebuințat în porunca a cincea. Oratorul trebuie să trateze subiectul său astfel încât ascultătorii săi să se simtă îndemnați a-și pune întrebarea: „Am cinstit eu pe tatăl meu și pe mama mea?“

Dacă suntem despărțiți de părinții noștri, putem să-i onorăm prin scrisori dese și prin manifestări de atențiuni pline de solicitudine. Dacă nu mai sunt în viață, atunci nu mai putem face nimic pentru ei, nemai fiindu-ne posibil să-i onorăm. Să întrebuințăm toată influența noastră ca și amicii noștri să știe a onoră pe părinții lor precum îi cinstim și noi, simțindu-se îndemnați să ne imiteze.

4. Cuvântare: „Mama mea“.

Afară de numele lui Dumnezeu și toate numirile Sale minunate nu există nici un alt nume în nici o limbă care să aibă atâtea sinonime cum le are cuvântul: „mama“.

Există mai multe limbi în cari nu pot fi traduse toate cuvintele. Însă nu este nici o națiune sub cer care să nu cunoască însemnătatea acestui cuvânt: „mama“. Mama păgână din pădurile Africei, cu toată ignoranța și necivilizația ei, cugetă la viitorul copilului pe care-l leagă în brațele sale. Animalele și pasările cunosc la fel sentimentul de mamă, un sentiment care datează încă din zilele Evei și care este cunoscut până la marginele universului. Nici un dicționar enciclopedic sau de sinonime nu poate să explice acest termen; căci acesta este un cuvânt magic, un cuvânt al inimei pe care-l pricep toți și care permite să fie înțeles și de alții, un cuvânt magic, fiindcă a mișcat inima celui mai învâtoșat criminal sau a unui om care se găsește în păcat, făcând să vibreze ca în nici un alt caz, dacă s'ar fi putut deșteptă interesul lor pentru lucruri divine.

De când pentru prima dată, ea v'a ținut în brațele ei, pe voi, o ființă mică cu o față roșie și contractată de plâns, cu mândria iubirii de mamă și cu fața-i plină de strălucire, mama voastră n'a mai încetat să imprime sinonimele numelui ei în inima și viața voastră.

Cu ardoare și cu ce interes a supravegheat ea progresul vostru, precum observăm înflorirea unui mugure de trandafir, păzind cu îngrijire pașii voștri nesiguri pe drumul cel drept, din începutul copilăriei până târziu.

Cât de răbdătoare a fost ea în timpul acelor ani critici când nu vă înțelegeți pe voi înșivă, neștiind cum să vă purtați. Cu cât de mare tact a condus ea dorințele și idealurile voastre; cum v'a apărat de rățaciri și v'a susținut când vi s'a făcut vreo nedreptate!

Deseori, chiar, în timpul zilei sau în orele scurte ale nopții, lacrimile și rugăciunile ei s'au ridicat către Tatăl în favoarea voastră,

aducându-I aminte de făgăduința Sa: „Eu voi lupta împotriva vrăjmașilor tăi, și voi scăpa pe fiii tăi“. Isa. 49, 25. Ea a cunoscut deseale ispite cari au asaltat pe copiii ei până în căminul lor pașnic și ea singură n'a putut potoli temerile cari s'au ridicat în inima ei.

Cât timp va bate inima, cât timp vor îndeplini celulele creierului funcțiunea lor și cât timp vor dura cerurile și pământul, atâta timp iubirea de mamă, această pornire frumoasă divină, va dăinui totdeauna.

Mama voastră poate că nu este cultă; fața ei poate că este sbârcită și îngrijorată, anii au îmbătrânit-o poate, mâinile ei poate sunt crăpate de muncă, hainele ei ieșite din modă, atitudinea ei modestă și timidă; *cu toate acestea ea este mama voastră*. Ea a lucrat cu răbdare și în mod eroic pentru voi, aducând nenumărate sacrificii, căutând să vă pregătească o viață fericită și folositoare în această lume largă. Oricât de neexperimentată și incultă ar fi ea în ceea ce privește cărțile și societatea, ea este dimpotrivă mai bogată și mai instruită în lucrurile vieții cum numai este cea mai mare parte a celor mai mari doctori de filozofie sau literatură.

Poate că n'a avut toate privilegiile, pe cari a căutat să vi le procure, însă ea a încercat să realizeze toate speranțele, dorințele și aspirațiunile tinereții voastre-visuri luminoase, înfrumusețate prin înțelepciunea câștigată în timpul anilor de experiențe.

Ce înseamnă deci pentru mine acest dulce nume de „mamă“? El conține pentru mine o lume întreagă de iubire, de viață, de putere de suferință și de sacrificiu, de speranță și de dorințe, de îmbărbătare și de cunoaștere. El mă atrage către un ideal frumos și către ținte nobile, el mă îndeamnă la devoțiune, la onestitate, la încredere, la credință, la hotărâre, la străduință, și la dezinteresare. Și dacă dicționarul mai conține încă alte adjective pentru a exprima totul ce este adevărat, mare și frumos este ceea ce a încercat mama mea a fi pentru mine, și iată deci ce înseamnă numele de mamă pentru mine.

Ce am fost eu pentru ea? Ce va fi viața mea viitoare pentru ea? Ea va fi totdeauna unită cu viața ei.

7. Lectură: *Spicuri*.

Samuel Smiles a zis: „Bărbatul este spiritul, femeia însă inima omenirii“.

„Eu aș fi devenit ateu dacă nu mi-aș fi adus aminte de momentele când împreunând mâinile mele într'ale sale mama mea s'a îngenuchiat împreună cu mine în timp ce eu ziceam: „Tatăl nostru care ești în ceruri“. Aceasta este mărturisirea lui J. Randolph cunoscutul om de stat.

Grétry, celebrul compozitor a vorbit despre mama sa ca de „o capo d'operă a naturii“.

Ioseph de Maistre a vorbit despre mama sa ca de un „înger căruia a dat Dumnezeu pentru un timp un corp“. El a atribuit ei formarea caracterului său și toate atribuțiunile sale spre bine. Devenind bărbat, în timp ce îndeplinea la curtea din Petersburg funcțiunile unui ambasador, el făcea aluzii la exemplu și la îndrumările primite dela mama sa ca și cum ar fi devenit regula sa de purtare.

Afară de exteriorul său aspru, una din cele mai amabile trăsături de caracter ale lui Samuel Jonsohn a fost gingășia cu care a vorbit neschimbat de mama sa, o femeie de o mare pricepere, care s'a străduit să sădească în spiritul său, după cum a recunoscut-o el însuș, primele impresiuni religioase. El a avut obiceiul să împartă cu ea mijloacele sale strânse pentru a-i asigura un oarecare confort chiar dacă se află în cele mai mari greutăți. Una din ultimele sale datorii de fiu de care s'a achitat el față de ea a fost scrierea de „Rasselas“, pentru a o pune la adăpost împotriva nevoilor în ultimele zile ale ei.

Poetul Gray a fost adânc devotat mamei sale. Murind ea el a pus următorul epitaf pe mormântul ei: „Gingașa mamă de mai mulți copii, dintre cari unul a avut nefericirea să o supraviețuească“.

Goethe a datorat inteligența sa și caracterul său mamei sale, o femeie foarte mult înzestrată. După ce s'a întreținut un călător cu ea el a zis plin de entuziasm: „Eu pricep acuma cum a putut să devie Goethe omul care este el“. Insuș Goethe zicea despre mama sa: „Ea a fost bogăția vieții mele.“

Intr'una din scrierile sale cele mai cunoscute istoriograful francez, Jules Michelet a făcut această declarațiune mișcătoare despre mama sa: „Eu îi datorez foarte mult. În fiecare clipă, în ideile și în expresiunile mele, eu regăsesc pe mama mea în mine însumi. Mama mea mi-a împărtășit simpatia, care o resimt pentru timpul trecutului și aceea gingașă amintire de toți acei cari nu mai sunt acuma“.

„Mama mea, zicea Rockefeller, m'a învățat a prețui orice lucru. Când am devenit asociat într'o mare băcănie, mi-am procurat odată câteva lăzi de fasole cu un preț eftin, căci un mare număr dintre ele eră de culoare neagră. Eu aveam de gând să le vând eftin, însă mama mea a zis: „Ioan, în timpul tău liber, noaptea și ziua, alege aceste fasole. Când vor fi ele de o calitate bună, tu le vei putea vinde cu un preț mult mai ridicat“. Timp de săptămâni întregi alegeam noaptea aceste fasole. Lecțiunea aceasta mi-a rămas întipărită în

spiritul meu, o lecțiune care conține un îndemn pentru tineretul de astăzi: „Curățiți vieța voastră de tot ce este nedemn și arătați-vă economi la orice ocazie“.

Cuvântare: *Ce este un cămin creștin?*

Ordinea: Este un cămin unde domnește ordinea, unde se urmează un plan bine definit, unde însemnătatea diferitelor acțiuni ale vieții este recunoscută, și unde fiecare membru este obișnuit să îndeplinească datoria sa. Căci „ordinea este una din primele legi ale cerului“, și „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei“. 1 Cor. 14, 33.

Bucuria și curajul: Este un cămin unde domnește bucuria și curajul, unde atmosfera este îmbibată de curaj și de speranță. Căci Isus a fost un bărbat plin de curaj și de bucurie.

Ascultarea: Este un cămin unde părinții recunosc obligațiunea lor față de Dumnezeu și, ascultând de legile Sale fizice, sociale și spirituale, ei învață pe copiii lor ascultarea față de părinți, față de cârmuitorii țării și față de Dumnezeu. Isus a fost un exemplu perfect al ascultării.

Activitatea și economia: Este un cămin, unde munca și economia sunt întipărite chiar în vârsta cea mai fragedă; un cămin, unde se recunoaște, că numai munca dă dreptul la repaus și că, pentru a formă un caracter, trebuie unită munca manuală cu cea intelectuală.

Curățenia: Este un cămin, unde se găsește curățenia morală și fizică, unde boala este respinsă ca și păcatul și unde se știe că sănătatea morală și fizică este asigurată numai prin curățenia de caracter și de spirit.

Credincioșia: Este un cămin, care consideră dreptatea în cuvinte și în fapte nu numai ca o virtute, însă ca o necesitate. Un cămin, unde minciuna este urită și unde falsitatea este disprețuită și unde fiecare cuvânt și fiecare faptă sunt potrivite după ordinele lui Dumnezeu.

Politeța: Este un cămin, unde se învață politeța și unde grija pentru bună stare a altora întrece pe cea proprie; un cămin, unde măturăsește bunăvoința cuvintelor și a purtării despre dezinteresul unei inimi controlate prin spiritul lui Hristos.

Frumusețea și înțelepciunea: Este un cămin, unde se cultivă iubirea pentru frumusețe și înțelepciune, unde lucrările lui Dumnezeu sunt studiate și iubite și unde se urmărește studiul zilnic al Cuvântului lui Dumnezeu; un cămin, unde contemplarea frumuseții și a puterii celei mari a Dumnezeului creator și răscumpărător înalță inimile la adorare și rugăciune.

Servirea: Este un cămin, unde se impune datoria, stăpânind dorințele, și unde bucuria rezultă din împlinirea datoriei, un cămin unde serviciul desinteresat devine regula vieții.

Iubirea: Este un cămin, unde umple iubirea fiecare inimă, inspirând devoțiune; un cămin, unde iubirea este marea putere constrângătoare, reprezentând însuși firea lui Dumnezeu, a Creatorului și a Întreținătorului întregului univers. „Pentru că Dumnezeu este iubire“. „Iubirea niciodată nu cade“.

Un asemenea cămin este școala lui Hristos, și atât de departe cât se întinde influența sa, el este speranța lumii, garanția unei răscumpărări desăvârșite, „un mic paradis pământesc înainte de a intra în cel mare“.

Un apel către tineret.

Dela Mântuitorul cel înviat, biserica creștină a primit porunca, să meargă în toată lumea și să predice Evanghelia la orice națiune, și limbă, și popor. Timp de mulți ani ea a lucrat mereu la împlinirea acestei porunci divine. Vestitori ai crucii au mers din țară în țară, ducând vestea îmbucurătoare a mântuirii. Astfel a fost făcută o mare lucrare. Milioane de oameni au auzit despre Mântuitorul răstignit și înviat pentru noi. Dar încă mai rămâne mult de făcut. Multe milioane de suflete răscumpărate cu sângele Domnului trăesc încă în deplină necunoștință de iubirea lui Dumnezeu și de puterea Sa de a mântui.

Asupra bisericii celor rămași apasă solemnă răspundere, de a termina această lucrare. Ne-

greșit, aceasta este o lucrare uriașă, care cere o adevărată armată de lucrători serioși și consacrați, gata să lase totul și să meargă, oriunde vor fi chemați de Domnul, să ducă solia în această lume largă.

De unde să recrutăm o așa armată? Prin Spiritul Profetic, Domnul a dat răspuns hotărât la întrebarea aceasta, zicând: „Cu o astfel de armată de lucrători alcătuită din *tineretul nostru*, bine pregătit, cât de curând ar putea fi dusă în toată lumea solia despre Mântuitorul răstignit și înviat, care are să vină iarăș în curând, cu mărire“. „*Slujitorii Evangheliei*“, pag. 66.

„Pentru ca lucrarea să poată merge înainte în toate ramurile ei, Dumnezeu se adresează vigoarei, zelului și curajului tineretului. El a

ales tineretul, ca să ajute la înaintarea lucrării Sale. Pentru a face planuri cu o minte clară și a le executa cu mână curajoasă, este nevoie de energii proaspete și neparalizate. Tineri și tinere sunt invitați, să consacre lui Dumnezeu puterea tinereții lor, ca, prin folosirea puterilor lor la o acțiune îndrăznească și viguroasă, ei să poată aduce mărirea lui Dumnezeu și mântuirea semenilor lor“. *Idem*, pag. 67.

Aceste citate nu mai lasă nici o îndoială, încotro trebuie să îndreptăm privirile, ca să găsim lucrătorii, cari să ajute la terminarea lucrării incredințate nouă. Tineretul nostru trebuie să-și ia pe umeri sarcina aceasta. Ce solemnă răspundere au ei, deci. „Niciodată nu a existat o așa de mare lucrare. Niciodată rezultate așa de mari nu au depins atât de mult de o generație, ca de generația care intră în scenă acum“. *Idem*, p. 69.

Pentru ca tineretul nostru să poată îndeplini cu succes lucrarea, la care Dumnezeu l-a chemat, tinerii trebuie să primească o temeinică educație ca pregătire. „Lucrarea lui Dumnezeu are nevoie de bărbați capabili de succes. Educația și formarea sunt socotite cu drept cuvânt ca pregătire esențială pentru oricine în viața de afaceri. Cu cât mai necesară este atunci o pregătire temeinică pentru

lucrarea de prezentare în lume a ultimei soții a harului. Această pregătire nu poate fi dobândită numai prin ascultarea la predicile din Comunitate. În Școlile noastre tineretul trebuie să poarte sarcini pentru lucrarea lui Dumnezeu. Tinerii trebuie să primească o temeinică pregătire sub conducerea unor Profesori cu multă experiență“. *Idem*, p. 71.

Această educație lumea nu o poate da. În providența Sa, Dumnezeu ne-a dat școli proprii ale noastre — „școli de profeți“ — în cari tineretul nostru să poată obține pregătirea necesară, sub conducerea unor învățători temeinici de Dumnezeu. Dumnezeu așteaptă, ca noi să trimitem pe tinerii noștri, ca să fie pregătiți pentru lucrarea, în care sunt așteptați.

Apelăm la părinții din Comunitățile noastre, să trimită pe fiii și fetele lor în acele școli întemeiate de Dumnezeu. Apelăm la tinerii noștri — băieți și fete — să dea ascultare chemării lui Dumnezeu și, fără întârziere, să intre într'una din școlile noastre, ca să caute pregătirea minții și a inimii, prin care să-și poată îndeplini partea lor de lucru în marea operă de terminarea lucrării lui Dumnezeu pe pământ.

A. V. Olson.

CINE VA BIRUI?

Nici una din bătăliile cele mari date în cursul veacurilor, nu se poate asemăna cu pasionata luptă ce are loc în inima omului.

Noi stăm între două curente: al luminii și al întunerecului. Spiritul nostru tinde spre lumină; carnea însă, fiind slăbită prin păcat, se lasă foarte ușor robită de influența întunerecului. Lumina caută mereu să alunge întunerecul, iar acesta se silește să înfrunte lumina.

Cine va birui?

Răspunsul acestei întrebări îl găsim în Sfânta Evanghelie după Ioan 1, 5: „Lumina luminează în întunec și în întunecul n'a biruit-o“, căci originea luminii este însuși Dumnezeu și El a biruit și va birui în toate împrejurările și în toate timpurile.

Va birui însă lumina și în inima noastră? Acest răspuns depinde de fiecare dintre noi în parte, căci Domnul zice: „*Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întunec, ci va avea lumina vieții*“. Ioan 8, 12. Dacă dorim deci să contribuim la biruința desăvârșită a luminii în inimile noas-

„Pentru că carnea pofteste împotriva spiritului, iar spiritul împotriva cărnii; căci acestea stau împotriva unu alteia, ca nu ceace ați voi acestea să le faceți!“
Gal. 5, 17.

tre, atunci să-L urmăm pe El și putem fi siguri, că nu vom fi lipsiți niciodată de lumina adevărată.

Să auzim însă cum dorește El, ca să-L urmăm! . . . Domnul ne lămurește pe deplin în această privință, ca în toate celelalte, zicându-ne: „Dacă voește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze“. Mat. 16, 24.

Cugetând asupra acestor condițiuni, vom ajunge la convingerea, că lepădarea de sine și purtarea crucii sunt atât de importante pentru noi, cari dorim să urmăm pe Domnul de aproape, încât n'ar trebui să treacă un ceas în viața noastră fără să ne întrebăm cu o deplină seriozitate: Am împlinit eu ceea ce cere Maestrul meu dela urmașii Săi, lepădându-mă sub toate împrejurările de mine și purtând cu răbdare crucea, ce mi-a fost dată? . . .

De multe ori răspunsul la această întrebare nu va fi tocmai acela pe care l-am dori să-l auzim, însă cercetându-ne astfel totdeauna trecutul nostru, cu îngrijire și fără omiterea

cele mai neînsemnate fapte, vom avea prilejul să ne dăm seamă cât suntem de neputincioși și slabi. Și dacă am ajuns să simțim cu adevărat nimicnicia și neputința noastră proprie, atunci toate sunt bune, căci celor ce recunosc fără fățarnicie slăbiciunea lor, Domnul le spune: „Puterea Mea în slăbiciune se desăvârșește“. Așadar putem zice împreună cu apostolul Pavel: „Deci mă voi lauda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine“. 2 Cor. 12, 9.

Atâta timp, cât ne vom baza pe eforturile și străduințele făcute de noi înșine pentru a asigura supremația spiritului, vom fi siliți să constatăm, spre marea noastră dezamăgire, că cele ce nu vrem să le facem, tocmai pe acestea le facem. Iar dacă întreprindem această luptă, zicând cu încredere de sine: „Nu mă voi clătina niciodată!“, vom simți cu durere că Atotputernicul Iși retrage mâna Sa protectoare, lăsându-ne fără nici un ajutor din partea Sa. Aceste clipe aduc cu sine sdruncinări și turburări profunde, însă tocmai ele ne determină să ne ridicăm ochii spre izvorul nescat al puterii și tăriei sufletești.

Primul pas chiar, pe care-l vom face pentru a învinge pornirile josnice ale firii noastre trupești prin puterea Mântuitorului va fi încoronat cu succes, căci în inima noastră se va coborî o sfântă pace și, cu încredere în atotputernicia Sa, vom birui cu ușurință cele mai violente atacuri ale întunecului. Cu cât vor fi mai strălucite biruințele repurtate de Domnul în noi și prin noi, cu atât ne vom predă

Lui cu o seriozitate mai mare și într'o măsură mai deplină. Pe măsură ce legăturile noastre cu Domnul vor fi mai strânse, noi vom deveni tot mai conștienți de influența Sa innobilatoare, care ne dă atât „voința“, cât și „înfrățirea“.

Atunci nu ne mai vom îndoii, dacă vom termina cu succes vreun lucru întreprins spre mărirea lui Dumnezeu și spre binele aproapei noastre, ci cu o încredere desăvârșită vom putea zice: „Pot totul în Hristos, care mă înfrățește“. Fil. 4, 13.

Iubite frate și iubită soră! Domnul are intenții înalte cu tine. El dorește să arate unei lumi decăzute schimbarea cea mare, provocată de El în viața fiecăruia, care I se predă, dovedind astfel, că adevărata tărie de caracter se poate câștiga numai prin El. Domnul vrea să-ți împodobească fruntea cu cununa biruinții și să facă din tine un stâlp în Templul lui Dumnezeu, care să nu mai iasă pe vecie din locul unde-l va așeza El.

Reînnoește-ți deci chiar în această clipă hotărîrea ta de a-L urma în toate, și încredințează-ți viața din nou în mâinile Sale, pentru ca El să te îmbrace cu putere de sus și să-ți dea favoarea, să poți spune, bazat pe experiența vieții tale personale:

„Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăesc dar nu mai trăesc eu, ci HRISTOS trăește în mine. Și viața, pe care o trăesc acum în trup, o trăesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m'a iubit și S'a dat pe Sine însuș pentru mine“. Gal. 2, 20.

București

G. Proksch.

Camerun—un nou câmp de lucru.

Abia în ultimii ani lucrarea noastră a pătruns în Camerun, cutoatecă misionarii noștri au lucrat încă mai înainte în părțile Africei de Apus, înaintând până aproape de hotarele acestui ținut. Lucrarea însă a început abia în anul 1927 în Camerun, când fratele și sora R. L. Jones au plecat din America într'acolo, stabilindu-se la Nanga-Eboko. S'a zis, că, dacă s'ar așeza vârful compasului cam în mijlocul curbei celei mari, pe care o face țărmul Africei de Apus, atunci se poate găsi aproximativ poziția Dualei din Camerun. Apoi să se fixeze celălalt vârf al compasului la revărsarea fluviului Congo și să se descrie un cerc, care va cuprinde un ținut, ce este din toată Africa poate cel mai puțin cunoscut și cel mai puțin civilizat. Aproape în mijlocul acestui ținut se află sediul guvernului Nanga-Eboko. Aici cu aproape un an mai înainte a fost stabilită prima stațiune misionară adventă din Camerun și de aici, fr. Jones a pornit în călătoria sa prin părțile sălbatice și necivilizate ale țării, unde oamenii nefiind deprinși încă cu aspectul unui om alb, stațiunile misionare sunt ceva nou pentru ei.

Acum câțva timp s'a proiectat o călătorie în această țară necultivată, însă s'a preferat a mai aștepta, până ce se va ameliora situația și până ce se vor primi rapoarte relativ mai liniștite, căci în ținutul acesta fiind de câteva luni o răscoală, la nordul lui a fost postat din partea guvernului un regiment de negri din Dakar, pentru a menține pacea între triburile canibalilor. Acuma însă venise momentul cel mai potrivit. Școala misionară a fost închisă din cauza vacanțelor de vară și elevii s'au reîntors cu solia îmbucurătoare în satele răspândite.

La lumina lunii, încă înaintea zorilor dimineții, fr. Jones împreună cu însoțitorii săi a întreprins călătoria lui lungă și neobișnuită. Cel mai potrivit este, a-i redă experiența prin cuvintele sale proprii:

„Eră aproape de miezul zilei, și ajunsesem la un sat ceva mai mare, iar însoțitorii mei începuseră să simtă foamea și oboseala. Nu prea știam cum vom fi primiți în acest sat. Pe drum am auzit neîntreput bătaia tobei și ne-am dat seama, că sosirea noastră a fost anunțată în toate părțile. Bărbatul cel alb este identic pentru acești oameni cu guvern, și guvernul înseamnă impunerea de legi, un fapt care pentru firea lor neînfrănată este tot atât de binevenit, ca și colivia pentru pasărea din pădure. Deaceea eu m'am oprit puțin înaintea satului și am trimis pe un băiat înainte, pen-

tru a lămuri pe locuitorii satului despre noi și despre scopul venirii noastre. El s'a reîntors foarte repede cu o față veselă, însă totuș puțin și îngrijorată, invitându-mă să vin cu el și să văd.

„Satul a fost părăsit. Mai ardeă focul în câteva locuri și toate lucrurile casnice erau împrăștiate, ceea ce lăsa să conchidem, că ei au fugit în graba mare. Nu se putea vedea nimeni și toate erau liniștite, numai în depărtare se auzia bătăile slabe ale unui *tum-tum*: „Ntangan a zu, Ntangan a zu (vine omul alb)“. Cât timp am rămas acolo, nu se vedea nici un indigien. Soarele ardeă foarte tare și razele sale pătrundeau în toate locurile, însă noi ne-am continuat drumul sub povara greutăților, pentru a găsi umbră și un acoperiș, în timp ce drumul ardeă de căldură sub picioarele noastre. În cele din urmă am ajuns în satul unui șef de district, care fiind o personalitate mai bine văzută, pus de guvern în acest loc, a fost gata să ne primească. După ce ne-am oprit acolo cam o oră, mi s'a părut a fi destul de răcoare, pentru a ne continua drumul. Cel mai apropiat oraș se află numai la o depărtare de două ore și în el locuie un șef de trib care este foarte binevoitor față de noi și pe care am vrut să-l vizităm. Noi am sosit în această localitate puțin după ce întunecase și am găsit pe toți într'o neliniște neobișnuită; șase femei erau ocupate cu măturatul unei colibi, altele alergau din casă în casă și pregăteau mâncarea pentru cărași. Bărbații sau se aflau înșirați lângă drum, sau se grăbiau către locul lor din șir iar alții își puneau pentru această ocazie șorțul lor cel nou. Eu am exprimat mirarea mea despre aceste pregătiri mi s'a spus însă, că ei ar fi primit o telegramă *tum-tum*, și acuma ar vrea să exprime urarea de bună venire a lor. Cărașii s'au apropiat în grupe mici și au început să pregătească patul în coliba cea împodobită.

„În noaptea aceasta șeful a lăsat să se bată toba *tum-tum*, pentru a strânge pe toți oamenii, și noi am ținut o adunare, în timpul căreia hărțile noastre au fost luminate prin făclii de iarbă. Eu am făcut tot ce am putut, pentru a le vorbi pe înțeles și Spiritul Sfânt a binecuvântat străduințele mele și a mișcat prin această solie inimile lor. Cei mai mulți dintre ei au auzit pentru prima oară acele lucruri, după cari duceau înconștienți dorul, și când am terminat au vrut să mai audă. Acești oameni, cari sunt priviți de către șefii lor ca niște sclavi și sunt alungați din sat în sat, au

dorit să audă mai mult despre locul unde vor clădi case și le vor locui și unde vor planta vii și vor mânca din roadele lor. A aduce acestor oameni solia despre apropiata venire a Domnului Isus formează o mulțumire, cum nu mai poate fi găsită prin nici o altă lucrare. Spunându-le că am înființat ceva mai departe o școală, a trebuit să le spun că vom înființa probabil în curând și una pentru ei. Noi am părăsit satul ziua următoare în zorii zilei, însă satul întreg a fost în picioare, pentru a lua rămas bun dela noi. De atunci înainte noi ne-am oprit deseori și ne-am luat timp pentru a ține adunări cu oamenii, pentru a vorbi cu ei și a saluta pe elevii noștri, cari locuiau în acest ținut.

„In sfârșit am ajuns la satul lui Emine Pabela, care era vestit ca cel mai mare șef de trib în partea aceia a țării. Noi am venit în urma stăruitoarei invitații a lui. Chiar în noaptea aceea el a adunat pe oamenii săi și eu am recomandat pe învățător. Pentru ei venirea noastră a fost un eveniment. Ei aveau acum un învățător în mijlocul lor și prin urmare ocaziunea de a învăța să scrie și să citească și astfel să cunoască pe Dumnezeu creștinilor, care este așa de puternic binecuvântând și ajutând în timpurile de nevoie. Șeful a făgăduit să clădească o casă pentru învățător și să înceapă numaidecât cu construirea școlii.»

„Acum venise timpul să îndreptăm pașii noștri spre case, însă înainte de a face aceasta, am mai avut o întâlnire cu câțiva șefi din vecinătate. Ei veniseră ca să ne roage pentru învățători, însă au trebuit să se întoarcă dezamăgiți. Una din cele mai grele datorii pentru un misionar este de a zice *nu* oamenilor, cari stau în întunec și cer lumina. Dacă a fost cândva atunci desigur este acuma timpul potrivit să ne rugăm pentru secerători în câmpurile coapte de recoltă. Dimineața următoare ne-am suit în bărcile noastre și am plecat în josul fluviului. În cursul întregului drum am fost salutați de șefi cari ne sunt prieteni și de elevi, cari s'au interesat de deschi-

derea școlii noastre. Tocmai când am pus piciorul pe mal, am recunoscut pentru prima oară primejdia în care ne-am găsit în timpul călătoriei. Cu șase săptămâni înainte administratorul ne-a avertizat să fim atenți, căci doctorul vrăjitor s'a fâlit, că la prima ocazie va frige pe misionar și soția sa. Mulțumită soliei răspândită de elevii noștri, și fiind ocrotiți de mâna apărătoare a lui Dumnezeu am putut străbate nevătămați țara canibalilor“.

Din nefericire fratele și sora Jones au fost mai târziu siliți să părăsească Camerunul din cauza unei boli, însă fratele și sora M. Rascal, cari ne sunt binecunoscuți ca misionari pioneri în Madagascar, au plecat într'acolo, pentru a termina lucrarea din acea parte. Cu toatecă această lucrare se găsește într'un stadiu de început, totuși, raportul primit din primul trimestru al acestui an a fost încurajator. Noi avem în Camerun 70 de membri ai Școlii de Sabat și fratele Jones a putut să invite 100 de indigieni la Școala noastră misionară. Perspectivele pentru dezvoltarea lucrării noastre din Camerun sunt foarte bune, însă o datorie așa de mare nu poate fi întreprinsă fără ajutoarele suficiente. Deaceia, la ședințele de iarnă ale Diviziunii europene de Sud, cari au avut loc în Ianuarie anul acesta s'a luat hotărârea, ca darurile Cercurilor Tinerimii să fie întrebuințate pentru progresul lucrării în acest nou ținut misionar. O mare răspundere poartă tineretul nostru și deaceia adresăm și acest apel către el, cunoscând iubirea lui pentru Dumnezeu, credincioșia lui față de El și zelul lui pentru încheierea lucrării. Să nu facem oare noi aceasta cu o inimă bucură, apropiindu-ne de sfârșitul tuturor lucrurilor și fiind îndemnați, să aducem sacrificii cât mai mari pentru lucrarea lui Dumnezeu? „Răspłata unei dărnicii inimoase este o legătură tot mai strânsă a sufletului și a inimii cu Spiritul Sfânt“. Domnul să binecuvinteze fiecare membru al cercului tinerimii, care ia parte la contribuțiunile pentru această țintă nobilă.

Departamentul tineretului.

PENTRU FERICIREA CĂMINULUI.

— Așa dar, nu ești fericită, Viorico?

D-na Petreanu, căreia îi erau adresate aceste cuvinte, într'o seară frumoasă de toamnă, era o femeie tânără, frumoasă, dar cu înfățișarea măhnită.

În față-i ședeă sora ei mai în vârstă, D-na Răpeanu, văduvă de rășboiu, care-și câștigă existența printre străini. Acum, venise să pe-treacă vacanțele în casa cumnatului său.

Viorica nu răspunde îndată la întrebarea so-

rei sale. După ce mai făcu câteva împunsături în broderia la care lucra, înalță capul:

— Sunt doi ani de când n'ai mai venit la noi; nu observi o schimbare completă aci?

— De sigur, văd unele schimbări, însă dacă-mi amintesc bine, te plângeai chiar depe atunci!

— Vai! N'aveam dreptate. Nelu era atât de bun atunci! însă acum nu-mi mai arată nici o atenție.

— Bine, dar acest lucru a venit așa, din senin?

— Nu, răspuse D-na Petreanu, azi îmi dau seama, că aceasta a venit treptat-treptat, însă, n'am băgat bine de seamă decât în ultimul timp.

Mă dusesem să petrec o săptămână în Plocești, la prietena mea Marieta. Văzând această căsnicie așa de unită, și așa de veselă, am înțeles lipsurile căsniciei noastre. Ah! surioară dragă, tu care totdeauna ai avut câte un sfat bun, te rog, ajută-mă! Sunt convinsă că noi am luat un drum greșit, dar sper mult dela tine.

Sora mai mare privi la tânăra soție, care, însă, nu zări dureroasa expresie a ochilor săi.

D-na Râpeanu trăise cinci ani cu soțul său, care îi fu răpit în primele luni ale războiului. Dânsa crezuse atunci că viața i s'a sfârșit. Trecu prin clipe de grea încercare sufletească dar credința sa, și supunerea sub voia lui Dumnezeu, o susținuse, și fiindcă trebuia să trăească, își creiase o situație.

Se alipise de elevele sale, două copile ale unei familii române în Austria, devotându-se cu sinceritate serviciului său. Cunoscușe, dar pierduse fericirea viețuirii în doi, și, nu mai voia să se gândească la aceasta; iar acum, această tânără egoistă, care ședea în fața sa, îi cerea sfat pentru a trăi cu un soț, pe care trebuia să-l iubească încă. În primul moment fu gata s'o refuze.

— Te-am făcut atentă de acum doi ani, răspuse ea, cu nepăsare. Aveai totul pentru a fi fericită; însă tu, te jucai cu iubirea soțului tău, îți băteai joc de ea. Acum, dacă l-ai pierdut, ce vrei să-ți fac eu?

— Oh! nu-mi vorbi astfel! Trebuie să m'ajuti, zise Viorica cu seriozitate și rugătoare. Parcă mi se învârteste totul în cap. Nu sunt obișnuită cu examenele de conștiință și nu știu unde mă mai aflu.

— Te-ai rugat?

— Da... răspuse Viorica pe un ton mai scăzut; dar trebuie să-ți mărturisesc, surioară, am neglijat mult rugăciunea, și acum, chiar dacă o fac, nu mă mai însuflețește. Am impresia că Dumnezeu nu mă mai ascultă.

— Totuș, ești tu fiica Sa?

— Cred... da, zise ea șovăind. Am fost foarte indiferentă de câteva luni. Nici nu mai știu pe ce lume sunt.

— Având o conștiință pătată, tu nu te poți bucura de prezența și binecuvântările lui Dumnezeu. Trebuie mai întâiu să I te supui. Gândesc că ai lăsat în părăsire și Biblia. Dacă nu o citești, cum vrei să cunoști voința Tatălui tău din Ceruri? Cum se poate întări sufletul tău, dacă-l lași muritor de foame.

— Totdeauna mi-a lipsit timpul necesar. Di-

mineața trebuie să pregătesc prânzul, seara sunt obosită.

— Și nu poți găsi măcar un sfert de oră pe zi pentru Biblie? Inșă, când ai vreo altă carte, tu găsești foarte lesne, nu numai un sfert de oră, ci chiar mai multe ore în șir...

Sora mai mare, nu terminase vorba.

Tânăra sa soră, aruncase o privire încurcată spre teancul de volume galbene, depe colțul pianului.

— Vieța e atât de tristă și monotonă! zise ea. Cetind, uiți și trăești într'o altă lume.

— Aceasta nu ajută a face vieța plăcută, mica mea soră. Dacă acestea sunt motivele pentru care cetești aceste cărți, ar însemnă, tot așa de bine, să dormi și să visezi. Nu ești de părere, că, pentru a trăi bine trebuie să cugeți mereu la acest fel de vieță, dându-ți silința, în acelaș timp, a o înfăptui în loc să cauți în romane un fel de narcotic, care adorme conștiința?

— Ești aspră, surioară. Dar vorbește. Imi pare că primesc un duș care-mi va face bine.

— Am să-ți spun încă, adevăruri și mai tari; și pentru că mi-ai dat ocazia, nu voiu mai amână. Trebuie să mergi la picioarele Domnului, singură în camera ta. Deschide-ți inima înaintea Lui, rugându-L să-ți arate ceace nu-I place la tine. Cere-I să te facă stăruitoare în cetirea Sfintei Scripturi. Ce bucurii sfinte ați fi putut gustă, tu și soțul tău, studiind împreună Biblia!

— El nu pareă mai doritor decât mine să o cetească.

— Ați început conviețuirea cu un idol, reluă sora mai mare, în loc să lăsați Domnului locul cel dintăiu. Tu erai idolul lui Nelu iar idolul tău... e nevoie să-ți mai spun? ei bine, erai chiar tu însă-ți.

— Oh!... crezi?

— Deaceea, tu găseai foarte natural să fii admirată, servită, răsplătită, și în schimb să nu dai decât prea puțin. Ți se convenia totul: îndatoriri, atențiuni; cât despre tine, tu nu făceai un singur sacrificiu. Niciodată nu renunțai la vreun plan, deși poate contrariă pe soțul tău. Hotărâi singură căile tale, și, de multe ori, chiar pe ale sale, fără a căuță să aflî și preferințele lui. Prânzurile erau alcătuite din mâncările tale favorite. Exagerez oare?

— Nelu spuneă că este mulțumit astfel, zise Viorica, turburată.

— O spuneă sincer, dar ajunsese să te cunoască. Vezi tu, *nimic nu poate răsplăti iubirea, decât tot iubirea*. Ah! mica mea soră, cum de n'ai înțeles tu fericirea de a te uita pe tine însuți pentru altul? Ce orbire de a se sustrage cineva dela această bucurie! N'ai arătat niciodată o gingășie, n'ai făcut nici o surpriză,

care să te coste puțină osteneală, n'ai încercat să aduci niciodată un surâs mulțumitor pe o față umbrită de griji?

— O făcă Nelu pentru mine, zise Viiorica. Eu gândiam că, cu cât mă voiu ține mai indiferentă, cu atât voiu avea mai multă valoare în ochii săi. El mă găsiă frumoasă. Oare nu mai sunt, de nu-mi mai dă nici o atenție? a-dăugă ea cu voce tremurândă.

— Ai fost, tu, atât de nepricepută, ca să crezi că frumusețea e deajuns pentru a face o căsătorie fericită? Te-ai jucat cu soarta în-tregei tale vieți, sărmană Viiorică. Iată, mă faci să-mi amintesc cum te purtai când erai mică, cu trenurile de tinichea și automobilele cu arc. Intorceai cheia, pentru a le pune în mișcare, până ce se rupea arcul. La fel ai făcut cu iubirea soțului tău . . . și arcul s'a rupt.

— Oh! surioară! dar atunci . . . atunci e grozav! strigă în lacrimi Viiorica. Sora sa rămase liniștită, în timp ce ea plângea cu hohote, desnădăjduită. D-na Râpeanu mulțumiă încet lui Dumnezeu, pentru că i-a dat înțelepciune, și pentru că această căsnicie, pe calea desmembrării, putu să reintre pe făgașul cel bun.

— Deci, spune-mi, ce ai găsit bine la prietena ta Marieta? reluă ea cu blândeță.

Dar tânăra femeie, sbuciumată de durere, alergă în camera sa. Cuvintele sorei sale, care-i desvăluiau egoismul său păcătos și urmările sale, poate ireparabile, o lovise adânc, determinându-i schimbarea felului de viață.

Adaptare de M. Petroianu.

Vești din Campania Săptămânii Mari.

„Cu Dumnezeu vom face lucruri mari“ zice Psalmistul în Cap. 60, 12, și bazați pe această făgăduință mulți inuși frați din Conferința Muntenia de Vest au făcut experiența cu Dumnezeu, L-au cercat cu ocazia Săptămânii Mare de Colportaj, luând literatură ca să o ducă semenilor lor, și au atins ținte frumoase.

În anul aceasta Conferința noastră, prin bună-tatea lui Dumnezeu și bunăvoința fraților a răspândit literatură cu ocazia Săptămânii Mari de Colportaj, în valoare de 185 mii de Lei.

Frații mai jos notați sau excelat, răspândind fiecare literatură în valoarea arătată în dreptul său.

Ștefan Popa	București-Labirint	Lei	2.400
Teodor Dresen	„ „ „ „	„	2.060
Nicolae Dorobăț	„ „ „ „	„	2.000
Gh. Stoican	București-Popa-Tatu	Lei	2.200
Gh. Mateescu	„ „ „ „	„	1.500
Măria Suslea	București-Nord	„	1.300
Leon Bălan	„ „ „ „	„	1.250
Vasile Tolan	București-Popa-Tatu	„	1.200
Ioan Bauer	„ „ „ „	„	1.000
Ștefan Florescu	„ „ „ „	„	1.000
Vasile Florescu	„ „ „ „	„	1.000

Teodor Coconcea	București-Popa-Tatu	Lei	1.000
Florea Mateescu	„ „ „ „	„	1.000
Gh. Roman	„ „ „ „	„	1.000
Petre Păunescu	„ „ „ „	„	1.000
Nicolae Marinescu	„ „ „ „	„	1.000
Emanuel Mureșanu	„ „ „ „	„	1.000
Marcel Petroianu	„ „ „ „	„	1.000
Dimitru Guțu	„ „ „ „	„	1.000
Eftimia Ștefanov	„ „ „ „	„	1.000
Tănase Craiu	„ „ „ „	„	1.000
Ioan Bratu	„ „ „ „	„	1.000
Dumitru Orbulescu	„ „ „ „	„	1.000
Artur Văcăreanu	București-Labirint	„	1.000
Oskar Fasnacht	„ „ „ „	„	1.000
Vlad Mocanu	„ „ „ „	„	1.000
I. Stănescu	„ „ „ „	„	1.000
N. Nicolaescu	„ „ „ „	„	1.000
M. Șșman	„ „ „ „	„	1.000
M. Spell	„ „ „ „	„	1.000
Ioan Dragomir	București-Belu	„	1.000
Arsene Duică	Târgoviște	„	1.000
Ioan Toma	Craiova	„	1.000
Gh. Ionicoi	„ „ „ „	„	1.000
Ioan Cârstoiu	Buciumeni	„	1.000
Anghel Mareș	Alexandria	„	1.000
Aurelia Munteanu	București-Popa-Tatu	„	800
Petre Tolan	„ „ „ „	„	800

Sunt încă un număr mare de frați cari au luat literatură în valoare de 300—600 Lei, astfel Domnul ajutându-ne să realizăm o sumă totală destul de importantă.

Nu mă indoesc în purtarea de grijă a Domnului și conștiinciozitatea fraților noștri și cu ocazia Campaniei de Toamnă care ne stă în față. „Până acuma Dumnezeu ne-a ajutat“. 1 Sam. 7, 12. Ca piatră de semn despre aceasta sunt aceste 185 de mii Lei, rezultatul Săptămânii Mari de Colportaj.

CEA MAI NOUA CASA DE EDITURA.

Fr. H. H. Hall raportează în „Review and Herald“ No. 9 despre ridicarea celei a 57-a Casei noastre de Editură în Suva Vou pe insulele Fidji. Revista de acolo poartă numele de „Rarama“ și are un tiraj de 3.000 de exemplare. În tipografie sunt angajați indigeni.

Cuvintele dela cântarea „Ecolul Institutului“ sunt de elevii: D. Dragomirescu și N. Gheorghită, iar nu de fr. D. Florea cum din eroare s'a scris în Curierul Misionar No. 8.

„Curierul Misionar“

Foaie lunară.

Editor și Red. resp.: } V. FLORESCU

Prețul unui număr Lei 9.- Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Labirint 116.

București IV.